

ÇAĞDAŞ TÜRK TIP ŞİİRLERİ

Seçki

TIP ŞİİRLERİ

Dr. Faik elik

Ocak 2003

Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu'nun 34.maddesine dayanılarak derlenmiştir

ISBN 975-6984 xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

TÜRK TABİPLERİ BİRLİĞİ MERKEZ KONSEYİ
GMK Bulvarı Şehit Daniş Tunalıgil Sok. No:2 Kat:4
06570 Maltepe / ANKARA
Tel: (0 312) 231 31 79 Faks: (0 312) 231 19 52-53
GSM: 0 533 642 26 97-98 / 0 542 684 46 70
e-posta: ttb@ttb.org.tr
<http://www.ttb.org.tr>

Kapak-Sayfa Düzeni
Sinan Solmaz

GİRİŞ

Tıp yaşamla iç içe, hekimler ve hastalar yaşamın birer parçaları.., böyle olunca da tıp ve hekimler sanatla yan yana.Hekimlikte mesleki teorik ve pratik ön planda görülmekte ise de, hekimlik farklı etik, ahlaki ve vicdani ve tabii ki insani yönleriyle gerçekten farklı bir meslektir.Hekimlikteki “ustalık”, hastasının veya kendinden yardım isteyen insanların duygu ve düşüncelerini, acılarını ve beklentilerini anladığı ölçüde o hekimde anlam kazanır .Bunun için hekim duyarlı olmalıdır, bu duyarlılığa giden en sağlam yollardan birisi edebiyat, en kestirmesi de “şiiir”dir. Aslında “tıp”da, “şiiir” de birer sanat değildir? Her ikisinde de duygu, deneyim, sezgi, düşünce, beceri ve birikim yok mudur ?

Ozan Özdemir Asaf'ın dediği gibi *“her insanın bir öyküsü vardır, ama her insanın bir şiiiri yoktur”*.

Bu seçkide çağdaş Türk Şiirinden örnekler seçildi, Halk Edebiyatında tabip ve yara kavramlarının anlamlandırılmasındaki farklılık, Divan Edebiyatındaki “dil” sorunları düşünülerek seçkiye dahil edilmedi.Ama bu tercih ne, “olmaz ilaç sine-i sad pareme” dizelerini mırıldanmamıza ne de “doktor civanım, ah neler istiyor canım” dizelerindeki neşeli türkü ezgisini hatırlamamıza engel değildir.Eksiklikler mutlaka vardır, 300'e yakın şiir arasından seçilen bu örneklerdeki tek ölçü kişisel beğenidir.Bu nedenle bu kitapta yeral(a)mayan şiirlerdeki eleştiriyi peşinen üstleniyorum. leştri ve katkılarınızla daha iyiye varacağımıza inanıyorum.

Bu kitabın hekimlere, şiir dostlarına, Çağdaş Türk Şiir Dünyasına kazandırılmasına katkılarından dolatı başta TTB Merkez Konseyi olmak üzere,

.....'a ve tüm emeği geçenlere dostça bir sağolun .Kasım 2002

İstanbul
Faik Çelik

Bir Gün

Bir gün bir iskemle üstünde
Uyuklarken
Gidivereceğim.
Doktor “sekte“ diyecek,
Karım gülüp:
“Latifeyi severdi, inanmayın şakadır.“
Derken.....
Dizlerime düşecek.
Duyup gelenler,
Üzülecekler.
Odamda bir başına bir garip mum yanacak
Taşlıklarda buram buram
Yürekler gibi yanan
Buhurdanın kokusu odalara sinerek,
Dışarıda usul usul
İnsanlar gezinecek.

Bir bekçinin sırtında gelecek son hediyem,
Tüneyip bu tahta şey içinde ruhum,
Yıllar sürececek uykum.
Ya bir gün, ya nesiller boyu sürececek acım,
Bir kurt gibi zamanı kemirip duracağım.

A.B. Serengil

Doktora Gelenler

Ağrıyla
Yarayla
Sayrıyla gelenler

Kartvizitle
Mektupla
Sevkle gelenler

PoŐetle
Kutuyla
Çiçekle gelenler

Annesiyle
Ninesiyle
Karnesiyle gelenler

Personelle
ArkadaŐla
Gelmişken gelenler

Nazla
Sırayla
Parayla gelenler

KuŐkuyla
Korkuyla
Dostlukla gelenler

Sabah
Akşam
Zamansız gelenler

Ahla
Vahla
Duayla gelenler

Telefonla
Randevuyla
Makyajla gelenler

Dolu
Boş
Hoş gelenler

Alıştım size
Bekliyorum yolunuzu
Gelin diyorum hepinize
Bir çare buluyorsam
Ne mutlu bana
Kızılmıyorum hiçbirinize
Nasıl gelerseniz gelin
Gelin
Beni bekletmeyin

A. Necmettin Çanga

Sanatoryum

Burada
Herşey
Bir başka
Ağaçların bile
Ateşi
37.6

Aclan Sayılğan

Adiloş Bebenin Ninnisi

3

Hamravat suyu dondu,
Dicle'de dört parmak buz,
Biz kuyudan iőliyoruz kaba- kacağa,
Çayı, kardan demliyoruz.
Anam sır gibi saklar siyatiğini,
"Yel" der "Baharın geçer"
Bacım, iki canlı ağır,
Güzel kızdır, bilirsin
İlki bu, bir yandan saklı utanır
Ve bir yandan korkar
lrm deyi.
Bir can daha çoğalacağız bu kış.
Bebeğim neremde saklayım seni?
Hoş gelir,
Sefa gelir,
Ahmed Arif'in yeğeni...

4

Doğdun,
Üç gün aç tutuk
Üç gün meme vermedik sana
Adiloş bebem,
Hasta düşmeyesin diye,
Töremiz böyle diye,
Saldır şimdi memeye,
Saldır da büyü...

Bunlar,
Engerekler ve çıyanlardır,
Bunlar,
Aşımıza ekmeğimize
Göz koyanlardır,
Tanı bunları,
Tanı da büyü...

Bu,namustur
Künyemize kazılmış,
Bu da sabır,
Ağulardan süzölmüş.
Sarıl bunlara,
Sarıl da büyü.

Ahmed Arif

Vay Kurban

Dağlarının, dağlarının ardı,
Nazlıdır.
Uçurum kıyısında incecik bir yol
Gider dolana - dolana,
Bir hastan vardır, umutsuz,
Belki Ayşe, belki Elif
Endamı kuytuda başak,
Memesinin, memesinin altında,
Bir sancı,
Bir hayın bıçak...

Ölüm bu,
Fıkara ölümü
Geldim, geliyorum demez.
Ya bir kuşluk vakti, ya akşam üstü,
Ya da seher, mahmurlukta,
Bakarsın, olmuş olacak.
Bir hastan vardı umutsuz,
Hasreti uykularda,
Hasreti soğuk sulara.
Gayrı, iki korku çiçeğidir gözleri,
İki mavi, kocaman korku çiçeği,
Açar, derin kuyularda...

Dağlarının, dağlarının ardı korkunçtur.
Hiç akıl edip de düşünen var mı?
Gün kimin hesabına tutar akşamı,
Rahmetinden kim demlenir bulutun,
Hayırlı evlat makina
Nasıl canavar kesilir.
Kurdun, karıncanın rızkını veren
Toprak nasıl ayartılır,
Yüz vermez topal öküze,
Ve almaz koynuna kara sabanı.

Sepetçioğlu'm kömür işçisidir,
Mavzer değil, kürek tutar Urfalı Nazif
Mal, haraç - mezattır,
Can, pazar - pazar.
Kırmızı, ak ve esmer,
Yumuşak ve sert buğdaları
Yaratan ellerin sahibidir bu,
Kör boğaz, nafaka uğruna,
Haldan düşmüş, tebdil gezer...

Dağlarının, dağlarının ardı
Nasıl anlatsam...
Ağaçsız, kuşsuz, gölgesiz.
Çırılçıplak,
Vay kurban...
'Kim bu cennet vatanın uğruna olmaz ki feda.'
Yiğitlik, sen cehennem olsan bile
Fedayı kabul etmektir,
Cennet yapabilmek için seni,
Yoksul ve namuslu halka.
Bu'dur ol hikayet,
Ol kara sevda.

Seni sevmek,
Felsefedir kusursuz.
İmandır, korkunç sabırlı.
İp'in, kurşun'un yağmına,
Yürür pervasız ve güzel.
Sıradağları devirir,
Akan suları çevirir,
Alır yetimin hakkını,
Buyurur, kitabınca...

Gün ola, devran döne, umut yetiŕe,
Dağlarının, dağlarının ardında,
Değil öyle yoksulluklar, hasretler,
Bir te başak tanesi bile dargın kalmayacaktır,
Bir tek zeytin dalı bile yalnız...
Sıkıysa yağmasın yağmur,
Sıkıysa uykudan uyanmasın dağ.
Bu yürek, ne güne vurur...
Kaçar damarlarından karanlık,
Kaçar, bir daha dönemez,
Sunar koynunda yatandan,
Hem de mutlulukla sunar
Beynimizin ışığında yeraltı.

Her mevsim daha genç, daha verimli,
Sunar, pırıl - pırıl, sebil,
Ömrünün en güzel aşk hasadını,
Elimizin hünerinde yeryüzü.
Dolu sofraya, gülen anne, gülen çocuklar,
Bir'e on, bir'e yüz'le akşama gebe
Şafakla doğan işgücü.
Yalanım yok, sözüm erkek sözüdür,
Ol kitapta böyle yazılıdır,
Ol sevda, böyledir çünkü...

Ahmed Arif

Anesteziŕtlerin Dramı

Narkoz verdiğin insan
Malzeme değil bir can
O yüzden hayatımız
Korku, kuŕku, heyecan
Bir anlık bir dalgınlık
Bir yanlıŕlık, bir ihmal
Al baŕına bir kurban
Medyada ŕok skandal

Yalnız bilgi, beceri
Yetiŕir sanma sakın
Hem uyanık bir dikkat
Hem Eyyup sabrı gerek
Bir de çelikten yürek
Sorumluluğu sonsuz
Vicdan azabı korkunç
Ömrünün sonuna dek

Tüm ödüller, övgüler
Cici cerrah beylerin
Lakin bir gün bir yerde
Bir hasta ex olursa
Tüm gelmiş geçmiş
Narkozcudan sorulur
Bizim o gölge adam
Birden sürmanşet olur

Çalış bir ömür boyu
Kalbini kafanı yor
Sen ikinci adamsın
Buna alışmak çok zor
Başarılar cerrahın
Suç, günah, kusur bizim
Bizler sıradan doktor
Cerrahlar imparator

Ne güzel bir hediye
Ne de bir demet çiçek
Ne samimi bir selam
Ne yürekten bir takdir
Nasılsa beleş diye
Bir kupkuru teşekkür
O da her zaman değil
Belki ayda, yılda bir

Stresi, sıkıntısı
Çıldırta n öbetleri
Nankör olduğu kadar
Tekdüzedir üstelik
Hele o cerrahların
Tafrası, kaprisleri
Bence metelik etmez
Böyle meslek metelik

Ahmet Münir Yükselmiş

Oyuncaklar

Ameliyat odasına
Alındığında bir çocuk
Kapıda
Ağlaşarak onu beklerler
Yaşamın
Kolay bozulan
Bir oyun olduğunu bilen
Oyuncakları

Akgün Akova

Hoşgeldin Dostum Ölüm

Yıllarca bekledim seni gözlerim kapıda,
ha bu gün ha yarın geleceksin diyerek,
bekledim seni umutla baş yastıkta,
gelip beni kurtarmanı bekleyerek.
Hiç aklına bile gelmedim değil mi?
oysa yakında geleceğini söylemişti
akıllı ve beyaz önlüklü doktorlar....

Şimdi haber göndermişsin,
artık zaman doldu geleceğim demişsin..
tam da sonbahar gelmişken
tam da eskiyen kalbim yeni yeni hızlanırken,
umutlarım artarken, canlanırken.
Asılmaya başlamışken hayata bir ucundan
yeniden denerim bu oyunu diyebilmişken
bir filizin yeşerdiğini hissediyorken
emekleyen bir çocuk gibi
her an düşe kalka yürümeye çalışırken,
belki kaybolan yıllara ilk kez üzölmüyorken..

gelip dikilmişsin başıma
kalk gidiyoruz diyorsun...
acaba istiyor muyum sormuyorsun
ölüm git başımdan ayıp ediyorsun...

Ali Esen

Sürgün Alayında

Akşamları yorgun, hasta ve kalbi kırılmış
Uzanıp yatıyorum ot yatağıma.

Ve aklıma getirmeden
Ertesi gün tekrarını aynı şeylerin;
Yani, ayakta tutabilmek için
kederimi belli etmemeye çalışıyorum, yüreğimde
gizlediğim adama.

Arif Damar

Doktor Diyor Hiç Üzülme Düşünme

Hasta oldum ciğerimde yaram var
Doktor diyor hiç üzülme düşünme
Zanneder ki çok birikmiş param var
Doktor diyor hiç üzülme düşünme

Arazim yok toprağım yok malım yok
Yekenip de kahamıyom halim yok
Haktan gayrı tutunacak dalım yok
Doktor diyor hiç üzülme düşünme

İneğim yok sağıp südün içemem
Yağı balı görsem ondan kaçamam
Hiç bir zaman ben hakkımdan geçemem
Doktor diyor hiç üzülme düşünme

Bir saz ile altı yavru geçimi
Bizim yaşantımız köle biçimi
Ben bilirim sen bilemen içimi
Doktor diyor hiç üzülme düşünme

Çırakman'ım keder gitti gam geldi
Ben de sandım yaramıza em geldi
Bir şeyimden gayrısına zam geldi
Doktor diyor hiç üzülme düşünme

Aşık Hüseyin Çırakman

Doktor Bey

Hiç yoksa hastanın para yanında
Gelmeden doktor bey, ilaç yazmadı
Dertli dura dura kapı önünde
Ölmeden doktor bey, ilaç yazmadı
Hoş karşılar zengin olan beyini
Kim neylesin, fakir kalan köyünü
Hasta düşen öksüzlerin tüyünü
Yolmadan doktor bey, ilaç yazmadı
Yer kalmadı yüreğimde yaradan
Dertsiz gelen dertli gider buradan
Dul bacımın dilendiği paradan
Almadan doktor bey, ilaç yazmadı
İsmeti söyleme, kim bilir halden?
Elini gözlüyor, anlamaz dilden
Hastanın senelik kazancın elden
Bölmeden doktor bey ilaç yazmadı

Aşık İsmeti

Ağır Kan Kaybı

Biz yalnızlıktan doğduk o dağdağalı sudan
Biz yani erdoğan ayşenur ali ve ahmet
Birkaç litre kan bir hayli kemik epeyce korku
Sanki bir tesbih koptu tane tane savrulduk
Köy köy bucak bucak memleket memleket
Yani afyon adilcevaz akçadağ turgutlu
Birkaç litre kan bir hayli kemik epeyce korku

Buzlu mehtap alçakca kesmişti yolumuzu
Bütün kapılardan açıkca kovulmuştuk
Silahımız avcumuza yapışmıştı soğuktan
Biz yani erdoğan ayşenur ali ve ahmet
Birkaç litre kan bir hayli kemik epeyce korku
Kestiremedik ne yaptığımızı kim olduğumuzu
Sanki bir tesbih koptu tane tane savrulduk
Köy köy bucak bucak memleket memleket
Yani afyon adilcevaz akçadağ turgutlu
Birkaç litre kan bir hayli kemik epeyce korku

Ne kadar korkmuştuk elimizden tutmadılar
Doğrudur kendi içimizde daraldığımız
Kim neyi savundu bilinmez nereye kadar
Biz yani erdoğan ayşenur ali ve ahmet
Başka bir yalnızlıkta boğulduk / havasızlıktan
Sanki bir tesbih koptu tane tane savrulduk
Köy köy bucak bucak memleket memleket
Ne solculuğumuz solculuktan ne sağcılığımız
Karanlık bir kapı ölüp üstümüze kapandılar
Kimse bizi sevmedi / ağır kan kaybımız

Atilla İlhan

Çağlar Boyunca İnsan

İnsan, en mükemmel hayvan!
İnsan, konuşan hayvan!
İnsan, düşünen hayvan!
İnsan, gülen hayvan!
İnsan, öykünen hayvan!
İnsan, aygıt yapan hayvan!
İnsan, toplumsal hayvan!
İnsan, siyasal hayvan!
İnsan, ekonomik hayvan!
Yüzyıllardan beri filozoflar,
İnsanı türlü türlü tanımlamışlar.
Ama nice tanımlasan,
Hepsinin birleştiği şu:
Ne yapsan,
İnsan, yine hayvan, yine hayvan.
Ey hayvan oğlu hayvan,
İnsan ol, insan.

Aziz Nesin

Söz

Bilirsiniz sözümde hep durmuşumdur duracağım
Sevgilime sözverdim ben yirmi yıl yaşayacağım
Düşmanlarım sevinmesin yirmi yıl sonra yok diye
Belli değil yirmi yıla ne zaman başlayacağım

Aziz Nesin

Hasta

Güzel Şey sıhhatli olmak
Fosur fosur cigar içmek
Yorgun geceler geçirip
Sabahleyin diri diri kalkmak
Tükürmek
Dağa, taşa, denize...
Ama kırmızı değil
Hasılı kardeşim, sen gibi olmak
Ben gibi değil.

Bedii Faik

Karantina

Bulaşıcı hastalık
Düşünüyorlar
Nereden aldınız
Çok da uzun sürdü

Çocukluk gençlik
Kaldığımız evler
Bilinen yerler
Hangisinden aldınız

Karayalnızlık
Olabilir diyorlar
Geçer diye çekindiklerinden
Yıllardır burdasınız

Behçet Necatigil

Bu Ozanlar

Bu ozanlar Tanrının kargıŖlı kulları
Akraba içi evlenmeler gibi
Dölleyip birbirlerini ortaya
Gürbüz çocuklar yerine
Hasta sakat saralı
Yaratıklar dizerler.
--Ŗiirin kalp zinciri

Bu ozanlar birbirini çekemez
Sinsi kıskanç sinirli
Sırtlarında urgan
ekerler bir ömür kadırğa
Zehir edip günlerini
Öldükten sonra da giderler
Karanlık armıhlara gerili

Behçet Necatigil

Hasta Çocuk

Bu gün biraz daha rahattı, çok şükür..

-Elbet;

Geçer, bu korkulacak şey değil,

Fakat nevbet

Zavallı yavrucağın halini harab ediyor:

Vücudu ateş içinde, dalıp gidiyor.

İlaçların da mı te'siri kalmamış acaba?

Sekiz gün oldu..

-Merak etmeyin hanım, humma..

-Hayır, Hudaya emanet, neden merak edeyim?

Fakat kuzum, ne kadar olsa ben de valideyim!

Sekiz gün oldu, hararet devam edip duruyor.

Bakın, nabızları biçarenin nasıl vuruyor.

Sarardı, korkuyor insan bakınca ellerine,

-Üzülmezin siz efendim, gelir çabuk yerine;

Çocuktur o...

-Gece pek çok sayıklıyor.

-Ne zarar!

-İlaç verirmisiniz?

-İstemez...

Kadın ağlar.

.....

Cahit Külebi

Kendimce

Yorgunsam yorgunluğum benim
Size ne benim yorgunluğumdan?
Üç beş yıl yaşadım şu dünyada
Bir gün koyup giderim.

Hastaysam hastalığım benim
Size ne benim hastalığımdan?
Başım ağrıyor zindan gibi
Çok sigara içerim.

Mahzunsam mahzunluğum benim
Size ne benim mahzunluğumdan?
Geceler boyu denizlerim var
Kapkara akan çeşmelerim.

Aşıksam aşıklığım benim
Size ne benim sevdalarımından?
Uzaktan kırları, denizleri
Kadınları severim.

İyiysem iyiliğim benim
Size ne benim iyiliğimden?
Bilmeyin hikayemi, işte
Öyle yaşar giderdim.

Cahit Külebi

Ülser

Kurşağımda küçük bir çıban
Küçük bir bomba içil içil.
Gün gelip patladığı an
Da artık ne barut ne de fitil...
Gövde bile gövde değil.

Göklerde ellerin aklı
Atomlar, yıldızlar yapar.
Kim düşünür sayrıları!
Varsın beklesinler naçar
Kalıp kıyameti gayri.

Cümle sağlık kitapları
Yalnız kazandırmak için
Beyaz gömlekle bayları.
Sağlıkevleriye bütün
Korkutmak için çocukları.

Vay benim yalancı dünyam!
Acı su gibi gökyüzüm!
Kehribardan tarlalarım!
Kuş uçmaz kervan dolanmaz
Vay benim yüce dağlarım!
Bozbulanık ırmaklarım!
Vay benim süt gibi beyaz
Gemilerim, deryalarım!
Vay benim seyre doyulmaz
Ekmekten sıcak kızlarım!
Ağzım, elim, ayaklarım,

Vay benim köse sakalım.

Cahit Külebi

Cihat İçin Cahit

Cahit ki bu hasta düzende sağlıklı bir kanserdi
Cahit ki haksızlığa karşı üreyen hücrelerdi.
Yorgun develer gibi oktğ Dormen Őlenlerinde
bile
“Siz paranızı, ben kendi kendimi yerim “derdi.

Cahit zaten azalarak yaŐayanlardan değil
oğalarak lenlerdendi.

Can Yücel

Doktor

Çaresiz dertlere düştüm
Yok mu bunun çaresi?
Var:
Yaşamayı ölecek kadar sevmek

Can Yücel

Paradoks Tersyüz

Dr. Ahmet Çoker'e

Bademcik nahiyesine raslayan habis urun yola getirilmesi için, başta Dr. Mehmet Şen, cümle tabibin sözbirliğiyle Işın Tedavisine, Radyo Terapiye başvurulması sonrasında ve ağız mukozasının, yani ağız içi dokularının, beklendiği üzre, zedelenmesi yüzünden ağız yoluyla beslenmem bayağı zorlaştığında karnımdan mideme bir dren, bir sonda açılınca,

Midem Ağzıma Geleceğine
Ağzım Mideme Gelmez mi!
Ben Ki Bir Karındanbacaklıyımdır,
Karındanağızlı Biri Olup Çıktım
Tıpkı Bir Vantrolog...

Can Yücel

Requiem

Dr. Mehmet Şen'e-

boynum kıldan ince ölüme
-değil mi ki Őol illetten iğne ipliğē dōnmüş bedenim-
ve ölüm ki benim bu ölümlü dünyaya gelmemle
beraber dünyaya gelen maşallahı var oğlum,
ona ben analık ettim, onu ben elimde büyüttüm
onu Şu kadarcıktan bu boya ben getirdim
yedim yedirdim, içtim içirdim, kustum kusturdum
onu sütümle, onu kanımla, onu aklımla besledim
nereye gittiysem, ölümüne kadar yanımda götür-
düm
ne zaman aşkımı öpsem, ona da öptürdüm
ben gençken o da gençti, ihtiyarım o da ihtiyar
siperlerde omuz omuza dōğüştüğ o diyar bu diyar
kimi de nefsimizle barışık-bahtiyar mı bahtiyar
Őiir düzerken tūy kalemim oynatırdı kıyısından
onu unuttuğum da oldu, ölümcül mü ülümcül bir
ihmal!

hatırladığımda ama, öyle yarım yaşadığıma bin
pişman
o denli unutkanlıklarım için mi şimdi bu intikam?
-adam sen de; bir ben miyim alemde oğlu hayırsız
çıkan!
ki saldın bu hebis Haşhoşiyûnu, 'lan günahı boynuna;
anarşit bir Urartulu ur musallat ettin boynuma!
Truva'da Tahta At güya, içinden uğruyorlar dışarı
çoğaldıkça çoğalan o maraz, o haşarı hücreler
farkındaysalar da kıyımın, tutamıyorlar kendilerini
yazık, benle koyun koyna onlar da verecek son nefeslerini! ..
gel bakalım diyorum, gidiyoruz senle, namızsız oğul!
oğul verdikçe veren o belalıları da alayımıza katıp
neş'eye neşideler okuya okuya, iyi sulara aşağı
gidiyoruz o ölümsüz Allahrahatlıkversinlere doğru...
sizin de içiniz rahat olsun ey arkada kalanlar

bundan böyle size anakarada ölüm yok!

Can Yücel

Nedenle Sonuç

Hi kanser olmaz onlar
Gnl. Mdr.ler
Holidingler
Politikapıklar
T.S.K.'lar
T.K.K.'lar
Hiç hiç kanser olmazlar
Ama bizim Yaman durduğu yerde
Pankreas kanseri olur
Nedini bir Şair tanır Yunan
Adı Pankreatitis
Yani yeni bir rol

Can Yücel

Ben Hayatta En Çok Babamı Sevdim

Hayatta ben en çok babamı sevdim
Karaçalılar gibi yardan bitme bir çocuk
Çarpık bacaklarıyla -ha düştü, ha düşecek-
Nasıl koşarsa ardından bir devin
O çapkın babamı ben öyle sevdim

Bilmezdi ki oturduğumuz semti
Geldi mi de gidici-hep, hep acele işi! -
Çağın en güzel gözlü maarif müfettişi
Atlastan bakardım nereye gitti
Öyle öyle ezberledim gurbeti

Sevinçten uçardım hasta oldum mu
40'ı geçerse ateş, çağrılar İstanbul'a
Bir helalleşmek ister elbet, diğ'mi, oğluyla!
Tifoyken başardım bu aşk oyununu
Ohh dedim, göğsüne gömdüm burnumu

En son teftişine çıkana değin
Koştururken ardından o uçmaktaki devin
Daha başka tür aşklar, geniş sevdalar için
Açıldı nefesim, fikrim, caneğim

Hayatta ben en çok babamı sevdim.

Can Yücel

Bakırkyden Mektup Var

Sensizdim kendime bir iş aradım,
Baştan savıp asabımı bozdular.
HatırŐinas dostlarıma uğradım,
Sağolsunlar müdür beye yazdılar.

Müdür bey gerÇekten yufka yrekmiŐ,
İŞim inŐaatta kazma krekmiŐ,
Bir sağlık raporu almam gerekmiŐ,
Tam teŐekkül hastaneye yazdılar.

YaĐıŐlı gözümün hazan ŐaĐı da,
Olur olmaz yerde başlar ağıda,
Sinir servisine giden kağıda,
Aklından zoru var diye yazdılar.

Bir saat anlattım tek bir buseni,
Doktorlar efsane sandılar seni,
Belki de alaya aldılar beni,
Belki palavracı diye kızıdılar.

Bir ara sensizlik krizim tuttu,
Bilmem ki o anda ne olup bitti.
Hekimler heyeti havale etti,
Acil vak'a Bakırköy'e yazdılar.

Bu çağda bu sevda abes dediler,
Cezası çelikten kafes dediler,
Ben kime ne yaptım,ne istediler,
Bana bu çukuru niye kazdılar.

Burda ne sen varsın, ne de bir iş var,
Üç adım voltalık gidiş geliş var.
En ayıp sözlerle kaplı dört duvar,
Bunca küfrü kime ,niye yazdılar.

Açmak için zahmet etme zarf açık,
Hala bana sevgin varsa birazcık,
Mektubumu alır almaz yola çık,
Gözyaşlarım bir acayip azdılar,
Gözyaşlarım bir acayip azdılar.

Cemal Safi

Kızamuk Ağdı

Ben,gamlı,donuk kış güneşi,
Çıplak dallarda,sessiz dinleniyordum.
Köyleri,yolları,dağı taşı
Isıtıyor,avutuyordum.

Bir köy gördüm ta uzaktan,
Dağlar ardında kalmış,bilmezsiniz,
Kar örtmüş,göremezsiniz karanlıktan,
Yalnızlıkta üşür üşür de çaresiz,

Ben gördüm bu köyü,damlarının altında,
Çocukları kızamuk döküyor,
Gözleri, göğüsleri, yüzleri, ah bırakılmış tarla,
Gelincikler arasından öyle masum bakıyor.

Habersiz hepsi, kızamuktan ve ölümden,
Kirli yüzlerinde açar ölümden habersiz,
Ve, düşmüş bir gül oluyorlar birden,
Bebekler ölüyor, ölümden habersiz.

Ali'lerin kızı Emine'yi gördüm,
Öldü...Yusuf'ların Kadir öldü,emmisinin Durdu öldü,
İkindiye doğru,evlerine vardım,
Gördüm, Döne öldü,Ali öldü, Dudu öldü.

Bir bir saydım, yirmüç çocuk,
Ah güllü Gülüzar öldü,
Gördü kış güneşi,gamlı ve donuk,
Daldı oğlanlar, çiçektik kızlar,öldü.

Gamlı türkümle tepeden aşağı bıraktım,
Bıraktım kendimi düşesiye,ölesiye,
Bu acıdan sonra doğacaktım,
Nasıl dönecektim aynı köye?

İniyor ve kar altında örtüyordum,
Bu çocukları, bu habersiz çocukları,
Görmediniz, anlatamam, ürperiyorum,
Bir şey demek için açılmıştı dudakları.

Ah, ben bir gün tepelerden, tepelerden,
Varıp önünüze, önünüze dikilip duracağım,
Aydınlardan, hekimlerden, öğretmenlerden,
Bir gün soracağım, bu çocukları soracağım.

O çaresiz, o yalnız, o karanlık günde,
Siz neredeydiniz diyeceğim, neredeydiniz?
Ben perişan, utanmış... bu köyün üstünde,
Kahrolurken, siz beyciğim neredeydiniz?

Ben, bir günde yirmi üç küçük ölünün,
Gömüldüğünü gördüm bu köyde kızamuktan,
Ya siz ne gördünüz, söyleyin, söyleyin,
Bir şey söyleyin, bir şey söyleyin uzaktan.

Ah ben gamlı kış güneşi, aydınlığın
Bütün suçlarını kalbimde taşıyım,
Görerek ah, görerek, bilerek bir yığın
Karanlık gündüzün üstünde yaşarım.

Her mevsim dolanıp geldiğinde bu köye
Gücük ayda, kar örtülü bu ovada
Utancımdan, hıncımdan yaş dökerek böyle,
Gamlı ve perişan asılı duracağım havada.

İkindiye doğru bırakıp kendimi
Bu küçük mezarların üstüne.
Bilmeyeceksiniz, perişan, çaresiz halimi,
Gül diyeceğim, gül diyeceğim, gül üstüne.
Yol kıyısında yirmiüç çocuğun mezarı,
Ah diyeceğim, ah dökeceğim yol üstüne.

Ceyhun Atuf Kansu

Ölümdür Gittiğimiz

Tirenlerle bir mutlu ikindimidir
Denizlere doğru ovalardan gittiğimiz
Saat yirmi on beş vapuruyla
Bir el midir bekleyen iskelede
Raylarla, denizlerle, keçi yollarıyla
Kavuşmalara doğru yavaş yavaş hızlı hızlı
Ölümdür gittiğimiz

Gelsin diye beklediğimiz saat dört
İri papatyaları saydığımız
Çiçekli tarlalarda bulduğumuz
Koştüğümüz basma entarilerdeki bahçelere
Dudaklarındaki güle uzandığımız
Armağan mührü müdür vaktin?
Ölümdür gittiğimiz

Çocukluk hastalıkları kurtulduğumuz
Annelerin naz tasında boğulduğumuz
Kızamıklar,suçiçekleri ateşli yastıklar
Sonsuz bir oyuna daldığımız gökyüzü
Ve çemberimiz sabah güneşi
Ne kadar ırakta ay ışığı ölümün...
Ölümdür gittiğimiz

Doğan çocuklara o güzelim ad koymalarla
Zülal demelerle, sonsuz dönencelerinde gezegenle-
rin
Meral demelerle,orman kuytusuz gözlere
Zühre demelerle, sulara ışıltısı değen seher
Çocuklarla birlikte boy atan çayırırla,
Akasyaların yeniden salkımlanmasına baka baka
Ölümdür gittiğimiz

Düğün törenlerinde gerdeğe girdiğimiz
Kına gecelerinde yaktığımız,
Ve hep birlikte söylediğimiz
Türküler türküler türkülerle
Soluyup aşkları, özlemleri, kardeşlikleri
Yeniden akşam havalarına üflediğimiz
Ölümdür gittiğimiz.

Devletler başında, büyüklükler ve şanlı koltuklar
Bilgelikler, uzayların derin kuyularından
Çeke çeke us kovalarından döktüğümüz
Birdenbire ırgat bellediğimiz, ekin biçtiğimiz
Kardeş toprağın üzerinden horlayarak sürdüğümüz
Tekerekleri tutkularla dolu dizgin araba
Ölümdür gittiğimiz.

Sonra bir ikindiden en güzel rüzgarla
Dudakların kan gülü aralığında
Çocukluk hastalıklarından bir sabah uyanarak
Çayırlar üzerinden çiğ devşiren türkülerle
Yeniden aşklara, özlemlere, kardeşliklere
Can erikleriyle birlikte güneşe döndüğümüz
Ölümdür geldiğimiz.

Ceyhun Atuf Kansu

Nerede İdiniz

insan salt bildiği
doğruların adamıdır
salt türküsünü
söyler tek başına
gerçeğin, doğrunun
ve namusun
ama yağmur yağarken
savaşırken
sorunların ortasında
yapayalnız
zırhsız kalkansız
yürürken dar boğazların
üstüne
bir mektup, bir selam
bir merhaba

ocakta idim
kızamığın ve boğmacanın
bitin uyuzun savaşında
yapayalnız

kolum kanadım kırıkta
elim böğründe
siz nerede idiniz

Çağatay Güler

Sakın ha!

Ülkemizin bütün hekimleri:

Sakın bir araya gelmeyin! Sakın el ele vermeyin!
Ne eğitimde, ne araştırmada, ne de haklarınızı ararken el ele vermeyin,
işbirliği yapmayın!
Bir meslektaşınıza iftira, çamur atılınca oh olsun diyin!

Vardır bir haltı, ateş olmayan yerde duman tütmez
canım neden benim için söylemiyorlar da ona söylüyorlar! deyin!...

Sıra size geldiğinde de onlar sizin için desinler!...

Ülkemizin bütün hekimleri:

Sosyal ve ekonomik dayanışma içine girmeyin.
Teker teker çaresizlik içinde bocalayın, kıvranın...
Genç bir meslektaşınız aşılama için, hasta muayenesi için,
salgın nedeniyle göreve gittiğinde, kazaya uğrayarak ölecek olsa
ne cenazesi için, ne de ailesine ayıracak hiç zamanınız olmasın.

En fazla gömün ve kaçın sorumluluktan!... İyi biliriz diyin ve kaçın!..

Her koyun kendi bacağından asılır nasıl olsa!
Geride kalan ailesinin hiç bir derdine derman olmayın!...

Herkes odasında birbirine kızsın!...

Kiminiz hastanede ocak hekimlerine!...

kimimiz ocakta hastane uzmanlarına!...

Hekimlere karşı tabularınız olsun: anlayış gibi!...
değerbilirlik, vefa gibi!... Boş verin bu çağdışı duygulara!

On dört martlar dayanışma bayramı olmasın!... işbirliği, dayanışma,
barışma bayramları!...

Gruplar, klikler, kümelenip birer masanın çevresine!...

Herkes birbirinin ne kadar kötü doktor olduğunun dedikodusunu yapsın!...

Çok meşhurdur... Bernard Shaw'a sorarlar:

-Tedaviniz nasıl gidiyor?

-Bıraktım o şarlatan herifi, ciğeri beş para etmezini biri,

dini imanı para, üstelik yazdığı reçeteler de saçma sapan!...

-Ama üstat!... tanınmış ve saygın bir hekim hakkında böyle konuşulur mu?

-Bunlar benim sözlerim değil ki, yeni hekimimin onun hakkında söyledikleri!...

El alemin bunalımlarının romanını okumak için milyonları bastırın!...

Emekli bir hocanızın anılarına bir kaç yüz bin lirayı çok görün!...

Altmış yıl hekimlik yapmış olan birisinin anılarının size söyleyeceği

hiç bir şey olamaz mı?

Altmış yıllık hekimliğinizden sonra bir şeyler söylemek istediğinizde

tüm meslektaşlarınız burun kıvırsalar, ne düşüneceksiniz?...

Farz edin ki para kazanmak için yaptılar!...

Size yüz bin liraya kitap satarak kazanacağı paranın tamamı kazanç olsa ne geçecektir eline sanırsınız!...

Anı yayınlama isteği bir barışma dileği, bir feryat, bir bağışlayın beni

dir belki!

Aman cevap vermeyin!...
Tıkayın kulaklarınızı!...
Gözünüzü yumun!...
Okumayın meslektaşlarınızın yazdıklarını!... oku-
mayın!...
Kendi yazdıklarınızın veya yazacaklarınızın da o-
kunmamasını garantileyin!...
Bayramlar, kutlamalar hekimler için değildir.
Aklınıza gelen bir kaçına mekanik, soğuk kartlar
gönderin.
bayramınızı / yeni yılınızı / doğum gününüzü vb di-
yel!...
Onlar da cevap yazsınlar size ben de senin!...
bayramınızı / yeni yılınızı / doğum gününüzü!...
Bir hekimin hastalandığında ilacını alamadığına va-
tandaşın
ve bazı hekimlerin inanmadığını biliyor musunuz?
Hastalandığında en yalnız adamın hekim olduğunu
biliyor musunuz?...

Hekimin bir üst sevk merkezinde kendi meslektaş-
ları tarafından
ne durumlara sokulduğunu, ne kadar aşağılandığını
biliyor musunuz?..
Dilerim!... Meslektaşlarına o muameleyi reva gören
hekimler!..
Başka meslektaşlarının benzeri muamelesiyle karşı-
laşmazlar!..
Böyle bir duruma düşmezler!..
Hastalandığında bir hekimin güçlük çekebileceğine
hiç bir vatandaşın
inanmadığını biliyor musunuz?!... artık siz de i-
nanmayın!
Ülkemizin bütün hekimleri:
Siz hiç yanında olmayan meslektaşlarınızın kötü
günlerinde!..
Ancak öldüklerinde, ancak ölmeleri koşuluyla içi-
nizden utanın
yaptığınız haksızlıklara!..
Ertesi gün bir başka meslektaşınıza yapın aynı hak-
sızlıkları!..

Hekim bakan olun!...en çok hekimleri ezin!... hekim
genel müdür
olun!... hekimleri itin!...
Reklamın en kabasını, en çirkinini diğer meslektaş-
larınızı
aşağılayarak yapın!...
Utanmayın, utanmayın!... jet bakan neyim olun!...
hastane baskınları yapan!...
sahipsiz, size karşı ağzını açamayacak bir kaç çocu-
ğu basın mensupları
önünde azarlamayı bakanlık sanın!...
Peşine basın mensuplarını takmayan hiç bir sağlık
bakanı hastaneye
uğramayacak mı tarihimizde?
Hekimlik adeta bir pazar kavgasına dönsün!...
Bir siz iyi olun!...
Bütün meslektaşlarınız kasap sahtekar çıkarıcı olsun
gözünüzde!...
Meslektaşlarınızın değerini hiç bilmeyin!...
Siz bilmeyin ki başkaları hiç ama hiç bilmesinler!...
Kimseye ışık yakmayın!...
Kimseye kapı açmayın!...
Dama çıkın merdiveni çekin!...

Çağatay Güler

Verem

Bir hain bulaştırır seni
Pis
Mikrop
Sevmemiş yar gibi duyumsarım seni
Ciğerimde
Ağıtlar yakarım türkülerde

Ciğerim sklr,
ksrrm.
Geceleri zalim kabuslar,
Uyanırım,
Kan ve ter havuzum olur.
Bir deri bir kemik,
Seni düşlerim;
“Yar sinemi yar yar
Gör ki neler var”

Ramak kalır lme
“Aman doktor
Canım gülüm doktor
Derdime bir çare”

Edip Cangnl

Düşlüyor Ölümünü Ruhi Bey

Niye ölmemeli öyleyse
Yaşamak mutlu bir devinimse.

Ölüsünü bekliyor Ruhi Bey
Bir yanda Ruhi Bey bir yanda ölü
Ve görmemek ister gibi ölüyü
Oturmuş bir iskemleye.

Ben ki bir ölüyü beklemekle geçirdim geceyi
Bir ölüyü ve ölünün bütün inceliklerini.

Getirdiler beni sayrılar evine bir sabah
Asansörle yukarı çıkardılar
Tertemiz bir yatağa yatırdılar - ben böyle istedim
böyle oldu -
Oda numaran 283'dü aklımda doğru kaldıysa
Pencereden tepeler görünüyordu, bulutlar ve birta-
kım kuşlarla devinen tepeler
Yakınımdan geçiyordu bazı kuşlar da
Beyaz bir saat asılıydı duvarda. Duvarın her yerin-
den

Bembeyaz saatler asılıydı
Ve her şey o kadar beyazdı ki, ayrıntılar
Yılların eklem yerlerini gösteriyordu sanki
Ve bütün eklem yerlerinde koskocaman bir ölü
Ruhi Beyin ölüsü
Hepsi de ur gibi beni
Sarmıştı ur gibi Ruhi Beyi
O gün sigara içtim akşama kadar
- İkinci gün aldılar sigaramı -
Ve saatler biraz sarardı
Sarardı bütün ayrıntılar.

Ve otuz sekizin altına düşmedi ateşim
Yataktan kalkamadım
O gece uyuyamadım sabaha kadar
Koridorlarda ayak sesleri, bağırışmalar
Kapı gıcırtiları ve acayip sesler

Bilmem böylece kaçta çıktı beklediğim ölüler.

Üçüncü gün kan Őiřeleri, tüpler, serumlar
Doktorlar, hastabakıcılar
Aralıksız girip çıkmalar
Gidip gelmeler
Tepelerden pencereye akan kuşlar
Pencereye sıvanan kuşlar
Ve benim mutluluğumun altında
Kararıp yitti bütün ayrıntılar
Bir daha görünmedi
Ve artık hiç görünmeyen
Őiřeler, tüpler, serumlar.

Ve o gün ilk defa ölüsünü gördü Ruhi Bey
Soğumuş gövdesini gördü
Donuk gözlerini, durmuş kalbini
Gördü neye benzerse bir ölü.

- Ben Ruhi Bey nasılım
- Mutlusunuz Ruhi Bey.

Yarın gazetelerde çıkacak ilanlarım
Ruhi Bey öldü
Bu ölüm töreninde mutlaka bulunacağım
Bir daha görmek için ölümü
Çelenkler yığılacak avluya
Ki benim sayısız ölülerime
Yıldızlı yapraklarını kıpırdatarak bakacaklar
Sevgiyle
Ve babam elinde gümüş kırbacıyla
Bir başına bir ölü
Annem bir limon görüntüsünün önünde giyinmiş
ölümlüğünü
Ölüler halinde duracak onlar da
Dışındaki ölüler, içimdeki ölüler
Bir alışım halinde, donuk güneşin altında
Ve benim mutluluğumun altında
Akıp gidecek bütün kötülükler
Ölümün armaları gibi
Akıp gidecekler en sonunda

Niye ölmemele öyleyse
Yaşamak mutlu bir devinimse.

Koro

(Çiçek sergicisi, meyhane garsonu, meyhane patro-
nu, kürk tamircisi Yorgo,
Hayrünna, genelev kadını, otel katibi, cenaze kal-
dırıcısı Adem, akordeoncu
kadın, emekli postacı, vb.)

Çelenklerimizle geldik, yoksunuz
Ara sokaklarda, pasajlarda aradık, yoksunuz
Meyhanelere baktık, otellere sorduk, yoksunuz
Nerdesiniz, Ruhi Bey?

Ruhi Bey

O kadar bekledim ki, geliyorum
Ölümümü bekledim, geliyorum
Bir ölüyü ve ölünün bütün inceliklerini
Bekledim geliyorum.

Ben Ruhi Bey, mutlu olan Ruhi Bey
Ölümü gömdüm, geliyorum
Bir sonbahar günüydü, geliyorum
Güneşler buz gibiydi, geliyorum
Ve bütün kötülükler
Ölümün armaları gibiydi
Size anlatırım, geliyorum.

Hepsini, hepsini gömdüm, geliyorum
Havuzun kırık taşlarını - siz bilmezsiniz -
Limonluğu ve kırmızı konağı - siz bilmezsiniz -
Aynalarda kendini seven Ruhi Beyi - siz bilmezsiniz
-
Ve bildiğiniz Ruhi Beyi -ya da pek bilmediğiniz -
Gömdüm ben, geliyorum.

Koro

İyi biliriz sizi biz, iyi biliriz
Nerdesiniz Ruhi Bey.

Ruhi Bey

Gömdüm hepsini, geliyorum
Bütün ölülerimi gömdüm, geliyorum.

Koro

Peki ya sonuç, Ruhi Bey, ya sonuç
Biz sizi tanımaz mıyız
Siz ne yaparsınız bundan sonra, biz ne yaparız
Bir bütünün parçalarıyız, bir bütünün parçalarıyız.

Ruhi Bey

Sonuç mu dediniz, ne dediniz, ne dediniz
Sonuç hiç gömülür mü, geliyorum
Ben yalnız ölülerimi gömdüm, geliyorum.

Koro

Doğrusu anlamıyoruz Ruhi Bey
Her insan biraz ölüdür
Biz ki bir bütünün parçalarıyız, biliriz
Her insan biraz ölüdür.

Ruhi Bey

İnsan yaşıyorken özgürdür
Yaklaştım iyice, geliyorum.

Koro

Her insan biraz ölüdür
Biz de biraz ölüyüz.

Ruhi Bey

Ölüler ki bir gün gömülür
İçimizdeki ölüler, dışımızdaki ölüler
İnsan yaşıyorken özgürdür
İnsan
yaşıyorken
özgürdür.

Edip Cansever

Ölümü Denir

Ölü mü denir şimdi onlara
Durmuş kalpleri çoktan
Ölü mü denir şimdi onlara
Kımıldamıyor gözbebekleri
Ölü mü denir peki
En büyük limanlara demirlemiş
En büyük gemiler gibi
Kımıldamıyor gözbebekleri
Ölü mü denir şimdi onlara.

Suratları gergin
Suratları kararlı
Belli ki çok beklemişler
Kabuğundan çıkan bir portakal gibi gelen sabahı
Suratları gergin
Bir savaş alanına benziyor suratları
Dudakları nemli
Son defa kendi etini öpüp
Yani son defa gerçek bir insan etini
Hazla kapanmışlar öyle
Geçirmiyor gövdeleri soğuğu
Geçirmiyor sıcağı da
Ve ikiye ayrılmış bir nehir gibi bacakları
Akıyorlar sonsuza
Ölü mü denir şimdi onlara.

Kimse hüzünlü olmasın
Sırası değil hüznün daha
Bir gün bir şehrin alanında
Bir mermer yığınının gözlerine
Omuzlarına düşerse bir çınar yaprağı
Hüzünlensin yasayanlar o zaman
Sırası değil hüznün daha.

Öylesine sıkılmış ki yumrukları
İyice sıkılsın yumruklar
Saklansın diye bir armağan gibi bu katılık
Öylesine sıkılmış ki yumrukları
Kimse hüzünlü olmasın
Kimse hüzünlü olmasın diye
Sırası değil hüznün daha.

Unutulsun bir gövdeye duyulan hasret
Unutulsun bu alışılmış duyarlık
O kadar sade, o kadar kalabalık ki
Unutulmaya değer onların insan gövdeleri
Ve unutulmalı mutlaka
Dolsunlar diye yüreklere
Dolsunlar damarlara.
Ölü mü denir
Ölü mü denir şimdi onlara

Edip Cansever

Sana, Bana, Vatanıma, Ülkemin İnsanlarına Dair

“Telgrafın tellerini kurşunlamalı”

Öyle değildi bu türkü bilirim

Bir de içime

-Her istasyonda duran sonra tekrar yürüyen-

Bir posta katarı gibi simsiyah dumanlar dökerek

Bazen gelmesi beklenen bazen ansızın çıkagelen

Haberler bilirim mektuplar bilirim.

Gamdan dağlar kurmalıyım

Kayaları kelimeler olan

Kırk ikindi saymalıyım

Kırk gün hüzün boşaltan omuzlarıma saçlarıma

Saçlarının akışını anar anmaz omuzlarından

Baştan ayağa ıslanmalıyım

Gam dağlarına çıkıp naralar atmalıyım.

İçimde kanayan bir mahşer var

Bu mahşer birde annelerinin kalbinde kaynar

Çünkü onlar yün örerken pencere önlerinde

Ya da çamaşır sererken bahçelerinde

Birden alıverirler kara haberini

Okul dönüşü bir trafik kazasında

Can veren oğullarının

Bir de gencecik aşıkların yüreklerini bilirim
Bir dolmuşta yorgun şoförler için bestelenmiş
Bir şarkıdan bir kelime düşüverince işlerine
Karanlık sokaklarına dalarak şehirlerin
Beton apartmanların sağır duvarlarını yumruklayan
Ya da melal denizi parkların ıssız yerlerinde
Örneğin Hint Okyanusu gibi derin
İsyanın kapkara sularına dalan

Nice akşamlar bilirim ki
Karanlığını
Bir millet hastanesinde
Dokuz kişilik kadınlar koğuşu koridorunda
Başını kalorifer borularına gömmüş
Beyaz giysilerinden uykular dökülen tabiplerden
Haber sormaya korkan
Genç kızların yüreğinden alınmıştır.

Bir de baharlar bilirim
Apartman odalarında büyüyen çocukların bilmediği
bilemeyeceği
Anadolu bozkırlarında
İstanbul'dan çıkıp Diyarbakir'e doğru
Tekerleri yamalı asfaltları bir ağustos susuzluğu ile
içen

Cesur otobüs pencerelerinden
Bilinçsiz bir baş kayması ile görülen
Evrensel kadınların iki büklüm çapa yaptıkları tarla
kenarlarında
Çıplak ayakları yumuşak topraklara batmış ırgat çocuklarının
Bir ellerinde bayat bir ekmeği kemirirken
Diğer ellerinde sarkan yemyeşil bir soğanla gelen.

Yazlar bilirim memleketime özgü
Yiğit köy delikanlılarının
İncir çekirdeği meselelerle birbirlerini kurşunladıkları

Birinin ölü dudaklarından sızan kan daha kurumadan
Üstüne cehennem güneşlerde göğermiş mor sinekler
konup kalkan
Diğeri kan ter içinde yayla yollarında
Mavzerinin demirini alınaya dayamış
Yüreği susuzluktan bunalan
İçinden mapushane çeşmeleri akan
Ansızın parlayan keklikleri jandarma baskını sanıp
Aplansız silahına davranan
Nice delikanlıların figüranlık yaptığı
Yazlar bilirim memleketime özgü

Güzler bilirim ülkeme dair
Karşılıksız kalmış bir sevda gibi gelir
Kalakalmış bir kıyıda melül ve tenha
Kalbim gibi
Kaybolmuş daracık ceplerinde elleri
Titreyen kenar mahalle çocukları
Bir sıcak somun için, yalın kat bir don için
Dökülürler bulvarlara yapraklar gibi.

Kadınlar bilirim ülkeme ait
Yürekleri Akdeniz gibi geniş, soluğu Afrika gibi sıcak
Göğüsleri Çukurova gibi münbit
Dağ gibi otururlar evlerinde
Limanlar gemileri nasıl beklerse
Öyle beklerler erkeklerini
Yaslandın mı çınar gibidir onlar sardın mı umut gibi.

İsyan Şiirleri bilirim sonra
Kelimeler ki tank gibi geçer adamın yüreğinden
Harfler harp düzeni almıştır mısralarında
Kimi bir vurguncuyu gece rüyasında yakalamıŐtır.
Kimi bir soygun sofrasında ışıklı sofralarda
Hırsızın gırtlakına tıkanmıŐtır.

Müslüman yürekler bilirim daha
Kızdı mı cehennem kesilir sevdi mi cennet
Eller bilirim haŐin hoyrat mert
Alınlar görmüŐüm ki vatanımın coğrafiyasıdır
Her kırıŐığı sorulacak bir hesabı
Her izgisi tarihten bir yaprakı anlatır.

Bütün bunların üstüne
Hepsinin üstüne sevda sözleri söylemeliyim
Vatanım milletim tüm insanlar kardeşlerim
Sonra sen gelmelisin dilimin ucuna adın gelmeli
Adın kurtuluŐtur ama sylememeliyim
Can kuŐum, umudum, canım sevgilim.

Erdem Beyazıt

Tıp

ben sadece bir yolcuyum
nereye gidiyoruz
tıp.

ya mezarlık da rüzgarın kokusu
ya taşı delen su damlası
mı sın sen
tıp.

yaraya vurulan neşter
şairin dilinde mühür
esaretse seni sevmek
ona da değer
tıp.

hayat bir imtihan
ben hep kaldım
birgün gideceğimi bile bile
pencereni aç
tıp.

ve söz ol Şimdi
kimbilir rüzgar yetiştirir
tıp.

denize düşersen yeşil ol
yere düşersen mavi
farkın fark edilmeli

tıp...

Erkan Bal

Bir Hemşirenin Kaleminden

Burası hastane dostum
Burada mutluluğa yer yok
Burada yaşanır acıların en büyüğü
Unutma burasıdır buruk mutlulukların yeri
Gel gör ki girmeyiver kapısından
Kolonyası serum, parfümü kan kokusudur.
Bir de giderse elektrikler
Bozulursa jeneratörler
Morg odasından çıkan ölü kokusudur
Ölüm korkusudur.
Burası hastanedir dostum
Giriş koridorunda sus diyen hemşire portresi
Çıkışında sigara içmek yasak levhası
Unutma burada susacaksın
Sigaran yerine,
Acılarına sarılacaksın.

Fatma Helin Şimşek

Ağır Hasta

Üfleme bana anneciğim korkuyorum
Dua edip edip, geceleri.
Haytayım ama ne kadar güzel
Gidiyor yüzer gibi, vücudumun bir yeri.

Niçin böyle örtmüşler üstümü
Çok muntazam, ki bana hüzün verir.
Ağarırken uzak rüzgarlar içinde
Oyuncaklar gibi şehir.

Gözlerim örtük fakat yüzümle görüyorum
Ağlıyorsun, nur gibi.
Beraber duyuyoruz yavaş ve تنها
Duvardaki resimlerle, nasibi

Anneciğim, büyüyorum ben şimdi,
Büyüyor göllerde kemiş.
Fakat değnekten atım nerede
Kardeşim su versin ona, susamış.

Fazıl Hüsnü Dağlarca

Bir Sayrının Dediği

Utanmıyor musunuz
Yaz geldi mi
Saatleri ileri almaya

Bu doğaya ters bir eylem
Işığın
Azalan tadını çoğalan tadını sevmemek bu

Son yuvarlağın dışına çıkmak değil midir yaptığımız
Yaşamaları
Saatler süresine indirmek bu

Öteki soluğudur belki de
Kendinden bile dışarı çıkmasıdır
Evrenin yılda iki kez yaptığı değişim

Utanmıyor musunuz
Çocuklara yaşlılara hele sayrılara
Daha uzun aydınlıklar yaşatmamaktan

Fazıl Hüsnü Dağlarca

Damar- I

Damar sertliği azaldı ne demek
Yaşamayı
Seve seve
Yumuşarken
Yaşadı demek

Kuşlar ağaçlara konar ya
Dağbaşlarına konar ya tanyeli
Aydınlığa konar ya sis
Konar ya kirkiklerimize uyurulmaz binbir düş
Güneş yansır ya camilere kiliselere

İşte yalnızlıktır
İçeri dışarı gelen giden
Yaprak üstünde gökyüzü üstünde
Göller üstünde

Bütün anılarımız
Birikirmiş damarlarımızda
Biliyor musunuz ne yaparmış
Durduruverirmiş soluğumuzu
Çıt diye yüreğimizde bizim

Fazıl Hüsnü Dağlarca

Gözlem

Anımsıyorum sayrılar evinde
Bir ellerinde bin parmak
Uykuyu gözden ayırdılar

Işığa tuttular sinirleri
Adam doğuştan kötürüm
Dizi yürümemekten ayırdılar.

Kanı pıhtılaşmış
Tıkanıyor böbrek
Sıcaklığını kandan ayırdılar.

Ölüm müdür gelen
Girecek mi içeri yoo
Gövdeyi yaşamdan ayırdılar

Netse neylese bilginlerimiz
Kızla oğlan büyüdü daha
Soluğu sevgiden ayıramadılar

Fazıl Hüsnü Dağlarca

Korkunç Olan

İşte kan bankaları o ülkelerin
Uçaklara yüklenirken gövde özsuyu
Açlar sıra beklemekte

İşte kemik iliği bankaları deri bankaları o ülkelerin
Batıya bitmez tükenmez sağlık yığını ki
En ucuz

İşte organ bankaları o ülkelerin
Bir gözünü bir elini bir böbreğini satmak üzere
Birbiriyle itişen kalabalık

Yoksullukları bütün gecelerin toplamından kara
Yaşamalarını takmadalar
Sömürücülerine

Fazıl Hüsnü Dağlarca

Sorular Yorgunu

Yürekler küçük sayaçlarımız
Doğanın bize taktığı
Ulaşacakları yerlerce bilinmezdirler

Kemikleri çeken çekmeyen ipler vardır ya
Sinir dedikleri bilgelerin
Başladıkları istekle bilinmezdirler

Nedir ki kımıldar kaslarda
Bizlerden ta dışarı ta uzak
Koca eylemler ki bilinmezdirler

Fazıl Hüsnü Dağlarca

Yorum

Dizin mi kireçlenmiş
Bu yolların dargınlığıdır

Sağ elin mi uyuşuyor ara sıra
Bu omzunun unutkanlığı

Gözlerin seçemiyor mu yüzünü sevdiğinin
Anılar araya girmiş demektir

Uzun boyluydun ya kısaldın mı biraz
Belki de yukarlarda umdukların yok

Yüreğın mi durdu kardeş
Bu iş bırakımıdır sendeki minicik doğanın

Fazıl Hüsnü Dağlarca

Hemşirelere

Amansız ANT takipçileri
Gün boyu siz dokundunuz hastalara
Sekiz çarpı bir, belki de yirmi dört çarpı bir
Esas siz sevdiniz onları
Boşuna dememişler 'sevmek dokunmaktır' diye
Bir yol bulmak istiyorum
Mutluluğu enjekte edecek
Bolus tarzında
Hemşirelerimin
Yoğun insan ilişkilerimin
En sempatik insanların damarlarına
Bir sorunu var hastanın; ateşi 39° C
Bir sorunu var hastanın; epileptik nöbet geçirmekte
Bin sorunu var hemşirenin
İnsanlar sağlıklı olsun diye

Gaffar Karadoğan

Otopsi

Ölümün güzeli
Uykuda gelendir dediler
Saat gecenin üçü
Eceli gelen haberdardı ölümden
Yaşayanlar ise uyuyorlardı habersiz
Ve tadını bilmedikleri ölüme
Güzeli yakıştıyorlardı
Neden diye soracaklardı
Bir bilene
Bir bilen adli tabip
Açılsın üç boşluk diye buyurdu
Baktılar üç boşluğa
Boşluğa bakar gibi
Bulamadılar sebebi
Sebep yaşamda gizliydi

Gaffar Karadoğan

Pratisyen

Gün olur alır başımı giderim
Fadimenin düğününde halay çekmeye
Pratisyen olarak
Kahraman olamam belki
Ama taht kurulacak gönüller beni bekliyor
İstersem Şair olurum, belkide ressam
Multipotent stem-cell misaliyim ben
Ben; kırsal kesimin hekimi
Ben; yüreğinde yükselmek
Bir basamak daha yükselmek
Hırsı olmayanların hekimi

Gaffar Karadoğın

Azrailin Elçisi Saf Kanser

Yazarlar ilanlarda,
Acı bir ölüm,
Sanki tatlısı varmış gibi,
Dilleri varmaz adını demeye...
Halbuki kolay, sadece
Kanser,
Neymiş efendim çaresiz bir hastalık,
Yalan, vallahi yalan,
Azrailin bir oyunu,
Maksat iyi bilmek huyunu...
Panzehiri gülmek.
Tehdidi...dökerim bak saçını
Dök...gülüşümü dökemezsin ki...
Seni istiyorum der.

Ben seni istemiyorum ki dersin.
Üzölür,
Tamam kıyamam sevebilirim dersin.
Sevinir.
Ama bana zaman ver.
Saftır... İnanır...
Gider, gözleri arkada içi buruk.
Beklesin.. gideceğim.
Ben sözümün eriyim.
Ama
Daha gülünecek çok işim var..

(son kemoterapi krizi bittikten sonra yani ikinci hayatın başı)

Gül Güneş

Otopsi

O. Veli'ye Ağıt

Morgta açılınca kafatası
Doktor beyler beyin gördüler
İndirince tenkafesine neşteri
Yürekte ne gördüler dersiniz.
Yürekte memleket gördüler,
Dünya gördüler
Bir de dost gördüler.
Ama bu işte doktor beyler
Doğrusu geç kaldılar,
Çok geç kaldılar.

Halim Şefik Güzelson

Sonuçsuz Bir Telefon Konuşması

Bak Bedri dinle beni,
Dinle beni ikigözüm kardeşim
Yücel diyor ki Bedri
(kapı çaldı bi dakika
.....)
Hayır Zeki değilmiş,
Akın'mış gelen.
Akın diyor ki Bedri,
'Haltetmesin gelsin' diyor.
'Gelsin de söyleşelim,
dadılık bitsin' diyor.
Kabarmış müzik damarı yine bizim Gürler'in.
Dalgaların,durakların dumanını attırıyor
Bağırıyor minör minör, barok dedikçe
Ve gülüyor majör majör,
dokundukça tellerine enformasyonun.

Bırak Şimdi alıŐmayı, Hacettepe'yi
Kemal'i de yatır artık be kuzum,
Yatsın kerata.
Sen dünyanın en iyi,
Sen dünyanın en doçent,
Sen dünyanın en baba
babasısın be Bedri.
Bilmez miyim ben seni!
Bak Şimdi dinle beni,
Agostina kızmaz bana boş lafı bırak
Hem kızacak ne var bunda be Bedri,
Kadın değil, kumar değil be gözüm
Biraz müzik,
Biraz sanat,
Biraz da laklak
Hepsi bu.

Geleceksin değil mi?
Geliyorsun değil mi?
Gelmelisin mutlaka.
Bırak şimdi gülmeyi de 'evet' de.
Hadi Bedri 'evet' de.
Çok da güzel çay demledim tam senlik,
vallahi çiçek gibi.
Bir de güzel peynir var ki, harika.
Bilmiyorum, ablan bulmuş,
Kaçtan almış sormadım.
Sormak neyi kurtarır ki be Bedri!
Sele gitmiş değirmenin,
şakşığı mı aranır ki!
Ekonomi filan değil bu bizimkisi,
Çürük yangın merdiveni be Bedri.
Geliyorsun değil mi?
Geleceksin değil mi?
Gelmelisin mutlaka.

Domates, yeşil biber, maydonoz,
diri diri, kütür kütür
tam senlik.
Ekmek de taze Bedri,
Ekmek de be kardesim ekmek de!
Biz rakıya vuracağız besbelli.
Sen çaya yumulursun.
Ne yaparsın be Bedri,
Arada bir çekmeden de olmuyor.
Olmuyor be kardeşim olmuyor!
Şu dinine yandığımın dünyası,
baka baka içine gözlerimizin,
ediyorlar içine günlerimizin.
Hidrojen sallasan gıkı çıkmıyor.
Sabır kayası da, sabır kayası...

Hadi, hadi atla gel, bekletme bizi.
Yücel'i bilmez misin be Bedri,
Doktor değil mübarek,
gecikmiş tanrı.
Çay devirir bardak bardak, üstüne rakı!
Anlatırken sanırsın ki incesazdan Hüseyini,
Ak gömleği geçirmesin sırtına, 'Hipokrat Andı'.
Bir de bahar bahar gülmez mi sana,
Al başını çık dağlara.
Yücel'i bilmez misin be Bedri,
safi tümör celladı.
'Kızdırmayın, gelsin' diyor,
'Bin kelleyi bir cidaya dizerim
kızarsa beynim' diyor.
Gürler'se çoktan yerleşti enformasyon füzesine,
yıldızlar arasında mekik dokuyor.
Yüreğimi çıkartmış koymuş masaya,
beynimi çıkartmış koymuş masaya,
insan denen karmaşığın dibini kurcalıyor.

hayır hayır,
buz koymuyor rakısına filozof doktor,
DNA kullanıyor.
Bana öyle geliyor ki azizim,
DNA da az gelecek böyle giderse,
bizimkinin hızına...
Gürler'i bilmez misin be Bedri,
alıyor da insanın yüreğini,
yerine bülbül yerleştiriyor.
Bu hekimsel coskunluğa gülüyor Akın,
'allah be ' diyor.
Akın'ı bilmez misin be Bedri,
simyacılık uzmanı,
lokman çömezi.

Yeni dönmüş dağlardan güneş kokuyor.
Bol bol ot toplamış, keyfi yerinde
'lokmancilik oynuyoruz aman be abi'
deyip deyip emiyor aslan sütünü,
anasonla koklasiyor kadehinde.
Of be, of be!
Amma da sakızlattık sözü be!
Paveze de senin olsun,
Maronetti de..
Hadi artık, bırak artık, bırak Şu çalışmayı.
Kant da kalsın bu gecelik,
Sossür de,
Della volpe de..
Yahu bırak Kroçe' yi Bedri be
Çaydanlıkta su kalmadı kardeşim,
Bitirdi rakıları bu Doktor Gürler

Alooo!
Sesin gelmiyor Bedri!
Kemal sen mi oynadın bu telefonla?
Banyoda mı baban yavrum,
Dönmedi mi dedin daha,
Dönmedi mi Beytepe'den!
Kemal yavrum, babanı istiyorum.
Baban yavrum baban yok mu?
Baban Kemal,
Baban yavrum,
nerde babacan?

bak bedri dinle beni
akin diyor ki bedri
alooo?
yücel diyor ki
aloooo?
gürler diyor ki bedri
aloo?
sesin gelmiyor bedri
bedri sesin gelmiyor
sustur su gürültüyü
sustur su asansörü
su radyoyu, su müziği
su kenti sustur bedri!
alooooo!
alooooo!
Kemal sen çık aradan!
Ergun oğlum baban nerede?
Ben Hüseyin, Agostina
Agostina, ben Hüseyin!
Kuzum neden yoksunuz,
Neden kimse konuşmuyor bu telefona.

Sıfırbirr dinle beni,
Sıfırüç dinle beni,
Heey ptt nerdesin?
Sıfırıki nerdesin,
Bozukluk var nerdesin,
Konuşmuyor nerdesin?
Sıfırsekiz, sıfırdokuz
Ahmet, Mehmet, Roma, Berlin, Moskova,
Ses vermiyor Ankara
Ses vermiyor nerdesin!
Sen bakıver Gürler şuna,
Sen bakıver Yücel şuna,
Akın, şuna sen bakıver kardeşim,
Ses vermiyor bütün dünya,
Ses vermiyor nerdesin!

Yoruldum be çocuklar!
Bunaldım bağırmaktan
Kocaldım be çocuklar!
Unuttum neresiydi,
Bilmiyorum nerededir,
Nasıldır bilmiyorum.
Bir yerler vardır elbet,
bildirin bir yerlere çocuklar.
'Geceler bozuk' deyin,
'Gündüzler bozuk' deyin,
Yaşamak be çocuklar
'yaşamak bozuk' deyin.
Bildirin bir yerlere çocuklar,
Aylara, yıldızlara, mars'lara, merih'lere
bir bilen yok mu sorun,
bir gören yok mu sorun,
sorun Bedri kardeşi!

Ne de güzel çay yapmıştım,
Ne de güzel peynir vardı,
Ekmek de taptazeydi.....

O akşam beş kisiydik orada/Biri Gürler İliin'di biri
O/Biri Yücel
Kanpolat'tı, biri O/Biri Akın ubuku'ydu, biri
O/Biri bendim, biri O.
O akşam dört kişiydik orada/beşinci yok-
tu/Bedrettin yatıyordu
Karşıyaka'da'da/Kurşun yemiş,karnı toktu.

Hasan Hüseyin Korkmazgil

Söyle Tanrım

Söyle ey Tanrım, hakiykat rüz-i ferda var mıdır?
Biz bu dünyadan usandık, başka dünya var mıdır?
Hak yolunda kahrolan biçare hala var mıdır?
Varsa şayet doktor olmuş bir budala var mıdır?

Hüseyin Suat Yalçın

Kuvvet İlacı

Parasızlık iyi Őeydir,
Yaratıcı yapar adamı,
Çalışma gücü verir,
Midneyi bozmaz,
Hele böbrek taşına,
Birebir.

İlhan Demiraslan

Doktora Rica

Doktor
bana verdiğin hapı
kendin yutmuşsun,
yine ameliyatımda ip unutmuşsun,
bi dahaki sefere
naylon olmasın ip.
toplansın bir araya kilim,
kilim dokunsun.

İrfan Topçu

Ayrılık Patileri

ay farzındayım
tırnaklarımın arasına dünya birikti
kimseye koyduğum ad da yok
ve bu gece
ilçeyken il oluveriyor yalnızlığım

elinden tutup yeğeni acıyı
parkta gezdiren bir dayı gibiyim
her yanımda jilet yaraları
annem ölmüş bunu babam yeni söylüyor

telefon kulübelerine yaslanıp ağlıyorum
neden aramadım ben hiç seni
ama neden ben seni,
kaçarken sise takılmış ellerim hep kopmuş
kokuşmuş içimde daha dün gebermiş serseri

kim bilir çocukken öptüğüm kızın yüzü Şimdi ne halde,
Şimdi ne halde öldürdüğüm sinekler geçen ve evvelki yaz
hani saçlarına konmuşlardı da daima bağırmiştık
daima hıçkırmiştık: aşka niye karşı konmaz? !

tedavisi mümkün değil bu hırçın tutkunun
denize, balığa hükmeden kaptanken bir de hele,
ayrılık, bir kedinin gözünün kanlanması
artık mümkün değil aşka müdahale!

örneğin biraz da trajediden bahsedelim
ameliyatla Şair oldum ben, ameliyatla yalnız kaldım
diz çöktü çocukluğum cerrahın önünde:
kurtarın lütfen onu, ben onsuz ne yaparım? !

türkçe, bence sözlüğün üstüne
konuyor bir irinli tüy sessizce
ilçeyken il oluveriyor yalnızlığım

Küçük İskender

Acı Doktor

Berçenek'ten yaya geldim
Amman doktor bak bebeğe
Beşiğini elden aldım
Yandım doktor bak bebeğe

Yıkık yuvam kara yasta
Yalvarırım eşe dostu
Annesi bebekten hasta
Amman doktor bak bebeğe

Kuru soğan yağsız aşım
Yırtık bağrım açık başım
Bir şey değil vatandaşım
Amman doktor bak bebeğe

Allah için bir merhem çal
Öldürür beni bu vebal
Param yok ceketimi al
Amman doktor bak bebeğe

Mahzuni Şerif çobandır
Meskenim dumanlı dağdır
Bebektir amma insandır
Amman doktor bak bebeğe

Mahzuni Şerif

Hasta

- Bence doktor, onu siz soyarak dinleyiniz;
Hastalık çünkü değl öyle ehemiyetsiz.
Sade bir nezleli sadriyyemi illet? Nerede?
Çocuğun hali fenalaştı son günlerde,
Ameliyata çıkarken sınıf 10 gün evvel,
Bu da gelmez mi? Dedim “Kim dedi, oğlum sana
gel?
Nöbet üstünde adam kaçmalı yorgunluktan;
Hadi yavrum, hadi söz dinle de bir parça uzan.”
O zamandan beridir za’fi terakki ediyor;
Görünen: bir daha kalkınması artık pek zor;
Uyku yokmuş; gece hep öksürüyormuş; ateşin
Oluyormuş biraz dindiği

-Ben zaten işin bir ay evvel biliyorum ne vahim ol-
duğunu
Bana ihtar ne hacet, a beyim. Şimdi bunu?
Mamafih yeniden bakalım dikkatle:
Hükmü kat’i verelim, etmeye gelmez acele.

-Çağırın hastayı gelsin.
Kapının perdesini açarak girdi o esnada düzeltip
fesini,
Bir uzun boylu çocuk.. Lakin o bir levha idi..!
Öyle bir levha-i rikkat ki unutmam ebedi,
Rengi uçmuş yüzünün, gözleri çökmüş içeri.
Elmacıklar iki baştan çıkıvermiş ileri.
O şakaklar göçerek cepheyi yandan sıkılmış;
Fırlamış alnı, damarlarla beraber çıkmış,
Betbeniz kül gibi olmuş uçarak nur-i şebab;
O yanaklar iki solgun güle dönmüş, bitab!
O dudaklar morarıp kavlamış artık derisi;
Uzamış saç gibi kirpiklerinin her birisi!
Kafa yük gibi kesilip boynuna, çökmüş bağı;
İki değnek gibi yükselmiş omuzlar yukarı.

-Otur oğlum seni dikkatlice bir dinleyeyim...

Soyun evvelce, fakat...

- Siz soyunuz yok halim!

Soydu bi çareyi üç beş kişi birden, o zaman

Aldı bir heykeli urya-ı sefalet meydan

Yok bu kemik külçesinin dinlenecek bir ciheti:

?

Çocuğun göğsüne yaklaştım biraz dinlemeye:

Öksür oğlum... Nefes al.. Oldu, giyin;

Bakayım nabzına... A'la.. Sana yavrum, kodein

Yazayım, öksürüyorsun, O, keser, pek iyidir...

Arsenik hapları al, söylerim eczacı verir.

Hadi git, kendine iyi bak...

-Nasıl ettin doktor?

-Edecek yok, çocuk artık yola girmiş, gidiyor!

Sol taraftan rienin zirvesi tekmi! çürümüş;
Hastalık seyr-i tabiisini almış yürümüş.
Devri salisteki asarı o mel'un marazın
Var tamamiyle, değil hiçbir eksik arazın.
Bütün a'raz, şehikiyle, zefiriyle...

-Yeter

Hastanın çehresi meydan da! İnsanda meğer
Olmasın his denilen şey.. O değil, lakin biz
Bunu "Tebdil-i hava" derde nasıl göndeririz?
Şurda üçbeş günü var.. Gönderelim Yolda ölür....
"Git!" demek, hem, düşünürsek ne büyük bir
zuldür!

Hadi göndermeyelim.. Var mı fakat imkanı?
Kime derd anlatırız? Bulsan a derd anlayanı!

-Sözünüz doğru , Müdür bey; ne yapıp yapmalı; tek
Bu çocuk gitmelidir. Çünkü eminim, pek pek,
Daha bir hafta yaşar, sonra sirayet de olur;
Böyle bir hastayı gönderse de mektep ma'zur.

-Bir mubassır çağırın.

-Buyrun efendim.

-Bana bak:

Hastanın gitmesi herhalde muvafık olacak.

“Sana tebdil-i hava tavsiye etmiş doktor.

Gezmiş olsan açılırsın..” diye bir fikrini sor.

“İstemem!” der o fakat dinleme, iknaa çalış;

Kim bilir, belki de biçare çocuk anlamamış?

-Şimdi tebdil-i hava var mı benim istediğim?

Bırakın halime artık beni, rahat öleyim!

Üç buçuk yıl ban katlandı bu mektep, üç gün

Daha katlansa kıyamet mi kopar? Hem ne için

Beni yıllarca barındırmış olan bir yerden.

“Öleceksin!” diye koğmak? Bu koğulmaktır. Ben,

Kimse bir çocuğum nerde gider yer bulurum?

Etmeyin sokaklarda perişan olurum.

Anam ölmüş babamın bilmiyorum hiç yüzünü;

Sanki atideki mevhum refahım giderek,

Onun çalkalandığı hüsrânlar, içinden çekecek!
Kardeşim kurduğun amali devirmekte ölüm;
Beni göm hurfe-i nisyana, ben artık öldüm!
Hangi bir derdim için ağlayayım, bilmiyorum.
Döktüğüm yaşları çok görmeyiniz, mağdurum!
O kadar sa'y-i belîğınbu sefalet mi sonu?
Biri evvelce eğer söylemiş olsaydı bunu,
Çalışıp ömrümü çılgınca heba etmezdim,
Ben bu müstakbele mazimi feda etmezdim!
Merhamet bilmeyen insanlara bak, Yarabbi,
Koğuyorlar beni bir ail-i avare gibi!

-Seni bir kere koğan yok, bu sözün pek haksız.
“İstemem yollamayın” dersen eğer, kal, yalnız..
Hastasın..
-Hem Verem'im! Söyle, ne var ne saklayacak!
-Yok canım, öyle değil...
-Öyle ya herkes ahmak,

Bırakırlar mı, eğer gitmemiş olsam acaba?
Doğrudur gitmeliyim.. Koşturunuz bir araba.
Son sınıftan iki vicdanlı refikın koluna
Dayanıp çıktı o biçare, sefalet yoluna
Atarak arkaya bir lembe-i lebriz-i elem
Onu teb'id edecek paytona yaklaştı "Verem"!
Tuttu bindirdi çocuklar sararak her yerini,
Öptüler girye-i matem dökerek gözlerini;

Çekiver doğruca istasyona....

-Yok, yok, beni ta

Götür İstanbula bir yerde bırak ki; guraba,

Kimsenin onlara aldırmadığı bir sırada-
Uzanıp ölmeye bir şilte bulurlar orada!

Mehmet Akif Ersoy

Yeni Baştan

Tam üç ay hasta yattım,
kendimi bilmeden
ve şehrin sokaklarını,
tavlada dübeş kapısını unuttum.
sevdiğim kızın yüzünü.
şimdi ne güzel, yeni baştan
yürümeye ve sevmeye başlamak!

Melih Cevdet Anday

Ant

Senin üzerine babacan aydınlık
Hergün doğudan batıya yürüyen
Canımın yongası

Senin üzerine

Deniz toprak ağaç kuş gökyüzü
Kötü günlerden dönen çember
Gelecek güzel günlere

Gelecek güzel gün üzerine

Dökülen ter
Dökülen gözyaşı
Dökülen kan

Bunca yitik ölkü üzerine

Beynimdeki fosfor
Kanımdaki alyuvar
Üreme gücüm

Öptüğüm dudak üzerine

Gerçeğimde düş
Düşümde gerçek
İnancım benim dikili ağacım

Senin üzerine

Melih Cevdet Anday

Lokman Hekimin Sev Dediği

Bu yürek
Seni seveceğini biliyordu herhalde
Bu kafa seni kuracağını seziyordu hanidir
Bire bin veren buğday
Elmadaki mayhoşluk
Hukuki beşer
Çınçınlı hamam
Çizmedeki kedi
Sanki elleriyle koymuşlar gibi
İkimizden bir işmar
Seni sevmemiş olsam , sözlerim yarı yarıya
Gözlerim yarım
Ellerim çolak hüseyin eli
Seni sevmesem , nefes almayı beceremem ki
Bugün günlerden ne ?

Cumartesi

Seni sevdiğim için , Cumartesi elbet

Seni sevdiğim için , bak temmuz ayındayız

Ayşe onbaşı , pir sultan abdal , büsbütün sevdalıyım
sana

Bu gemiler nereye gidiyor , seni sevdiğim için

Seni sevdiğimden , suyun akası geliyor

Bacaların tütesi

Nurhayat'ın halleri , seni sevdiğim için güzel

İbrahim'in dilleri

İnsan seni sevince , tutsaklığa kızar tabi

Savaşın adı geçse , cinifrit olur

Ereğli'nin kömürünü düşünür , ne kömür o be

Raman'ı düşünür , Çukurova'yı düşünür

Seni sevdiği için , Haliç'te bir uğultu

Marmara'da bir deniz

Isparta bahçesinde güller

Seni sevdiği için goncalanıyor

Seni sevdiğim için , kilim dokuyor Avşar'da
Yarın sabahlar , seni sevdiğim için icat edildi
Penisilin , halk şiiri , canlı sinema
Mapushaneler , yedi düvel , harbi ispanyol nezlesi
Sultan Hamid , don civani
Ne bilsinler seni sevdiğimi
Başaklanmayan yulafa söylemeli
Cılk yumurtaya
Paslı demire
Kulağını bükmeli kurtlu kirazın
Hoşnut değıllerse bu gıdaşattan
Akıl etsinler seni sevdiğimi ,
Yeşille turuncunun kafa barıştırması , bu sevdadan
ötürü
Tepemizdeki o göçmez tavan
Sulardaki yakamoz , ortancadaki pembe
Ben seni sevdim diye
Bingöl vilayetinde , kamyondan inince
Tığ gibi bir delikanlıya soruyorum
Siz nerenin bulutlarısınız böyle ?

Biz sizin sevdanızın bulutlarıyız
Bir yıldızlı akşamı varsa Ankara'nın
1953 kışları içinde
Karnı tok , sırtı pekse hısım akrabanın
Konu-komşu , dirlik düzenlik içindeyse
Birbirimizi daha çok sevelim diye
İnsan seni sevince iş-güç sahibi oluyor
Şair oluyor mesela
Meyhaneden cayıyor bir akşamüzeri
Caysın be güzel
Caysın be iyi

Tütünü bırakıyor , tütün neyime zarar
Keseme zarar , ciğerime zara , sevdama zarar
Seni sevince adamın papuçları eskimiyor
Beti-benzi yeni çarktan çıkmış gibi
Seni sevince insan bilgili saygılı gönlü gani şen
Saçları zencefilli
Erkencecik evine dönmek istiyor canı
Hep seni düşün
Hep seni yaşat

Hep seni yıka
Seni doyur üç öğün
Seni bir kanım uyut , sonra uyandır
Lokman hekim , seni sev diyor bana
Seni sevmeseydim , ilkbaharı kodunsa bul gayrı
İstanbul diye bir kent yoktu ki yeryüzünde
Umut diye bir Şey yoktu ki , seni sevmeseydim
Hak , hukuk , bereket diye
EŞitlik , kardeŐlik , hürriyet diye
Yüreğime sağlık ne iyi ettim..!

Metin Eloğlu

Kerem Evi

Ispanakta demir var
Havuta B vitamini
Bende bir paket cigara
Tadına doyulmaz bir aşk
Bir hürriyet merakı
Üç günlük bir ömür var
Daha ölmedik yani.

Metin Eloğlu

Baba Olurken

'Doğdun
Üçgün aç tuttuk
üç gün meme vermedik sana
adiloş bebem
hasta düşmiyesin diye
töremiz böyle diye
Saldır şimdi memeye
Saldırda büyü'

DOĞUM YADA BABA OLMAK
Doğum tanrılaşmasıdır kadının

sancılar önce hafif hafif
Coşkuludur yürekler
sevinç büyük mü büyük
Kadınlığın yaratışa duruşudur bu büyüklük.

Zaman durağan değil
Bebek sabrın sınırını zorlamakta
sancılar acıya devrilirken.
Çıglıklar sık ve kesik kesik
İç parçalıyor çıglıklar
dayanılır gibi değil.

Çözülen bir giz sanki
Yaşamın anlamıymış bu duygular?
Yoksa yaşam yaşanılabilir değil.

Doktor hemşire ve diğerleri
Hiç bir şey yokmuş gibi
Öyle kayıtsızlar ki.

Ne sakın duruşları var?
Sağır değilsin,yüreğin mi soğuk?
Yakışır mı güzelliğine senin,
Hey hemşire böyle kayıtsız duruş.?

Deli olmak işten değil
Şimdi gülüyor çığlıkları duydukça.
Yaklaşp sormak gerek,
-Genç annenın çektiğı acıyı duyuyorsunuz.
Böyle kaygısız ve gamsız olunmaz,
bayan siz sadist misiniz.?

Böyle sorarsam eğer
Yüzü dalgalanır mı bilmem.
Nasıl bir yanıt verir birden.?

Doğum devrimsel bir olaydır.

Aklımı okudu sanki
Sustu gülüşü birden
bana dönüp dediki
-Bu gördüğünüz yüz
acının mutluluğunu taşır.
her doğumda bir devrime tanıktır.
bayım biraz bekleyiniz.
sizde bu mutluluğı duyacaksınız.

Bakın işte doğdu oğlunuz.
Kutlarım sizi
Artık Baba oldunuz.

Metin Yatlı

Tansiyon

Sabahları kalkınca başım döner
Tansiyondanmış.
Öyle söyledi,hekimler
Oldum olası sevmem
Sionla biten kelimeleri
Güya kendimi bilmiyormuşum
Tuzlu yiyormuşum yağlı yiyormuşum
Haltetmiş hekimler,,
Bilmezmiyim kendimi
Bilirim
Başım döner tabi
Her gece rüyamda
'Merhaba' derse sevdiğim.

Mustafa Avcı

Anadolu ve Tıp

Medika medikus medsin
tıp Anadolu adamına netsin.
Netsin sabahtan akşama
çaıa çağalayana
engin damda yatıp
tezek yakana.
Netsin çayda çamurda
yalın yalpırdak
çılıbak gezene.
Tarlada emzirip
sirtında çocuk büyüdene.
Bu böyle gelmiş, böyle mi gider
Bizde tıp yoksula ne eder?

Ne eder üç öğün bulgur yiyene
ne eder berbere sarılık kestirip
ebegümeciyle çocuk düşürene
Bu böyle gelmiş
ve hep böyle gitmiş
Bilgisizlik ilgisizliği
ilgisizlik bilgisizliği
doğurmuş.
Amaç,
toplumdaki insan
ve onun sağlığı
değil,
amaç:
Fareler ve kobaylar
Birkaç ilginç
-işe yara değil-
bilgi kııntısı olmuş.
İşte buymuş
Medsin medika medikus.

Mustafa Boz

Gecekondular ve Biz

Oy
Tibbiyelim oy!
Derdin çok, işin zor.

Tek katlı evler
Sıra sıra
Yan yana
Tibbiyelim
Arka arkaya
Fabrika gölgesinde
Basma perdeli
Yalınayak ocuklar
Kirli amurlarda
Eli amur
Yüzü yara
EĞilir beŐikteğine.

“Bir konu du yapmalı artık
Çöplükteki yere” der Memiş
Dar gelir
Yedi kişilik aile
Recepin iki göze
Su da uzak değil
İkiyüz metrede
Zeliha kadın
Alışır beş defada
Çocuklarla
Gebe olsa bile
İstenmeyen bir çocuk

Daha
Öyleydi beşinciside
Allah veriyordu
Ne gelirdi elden
İstanmesede
En küçüğü
Kaynar suyla
Yanmıştı geçenlerde
Hastalık dersen
Biliyordu ne çektiğini
Diğerlerinden
Hastahane dersen
Kimbilir nerede?
Doktor desen
Bin kere tövbe
Söyle tıbbiyelim söyle

Memiş nerede, tıp nerede?
Zor tıbbiyelim zor
İstanbul'daki Anadolunun
Tedavisi zor.
Kronik bilgisizlik
Hereditör seyrediyor
Yarası ağır Anadolunun
Kanamalı
Teşhiste çabuk olmalı
Bu ne hemoptizi
Ne hematemez
Bu her yerinden
Kanayabilen
Hemorajik diyatez.

Mustafa Boz

Kan

Önce öksürüverdim
Öksürüverdim hafiften
Derken ağzımdan kan geldi
Bir ikindi üstü durup dururken

Meseleyi o saat anladım
Anladım ama, iş işten geçmiş ola
Şöyle bir etrafıma baktım
Baktım ki yaşamak güzeldi hala

Mesela gökyüzü
Maviydi alabildiğince
İnsanlar dalıp gitmişti
Kendi alemine

Muzaffer Tayyip Uslu

Açların Gözbebekleri

Değil birkaç
değil beş on
otuz milyon
Aç
Bizim!

Onlar
bizim!

Biz
onların!

Dalgalar
denizin!

Deniz
dalgaların!

Değil birkaç
değil beş on
30.000.000
30.000.000!

Açlar dizilmiş açlar!
Ne erkek, ne kadın, ne oğlan, ne kız
Sıksa cılız
eğri büğrü dallarıyla
eğri büğrü ağaçlar!
Ne erkek, ne kadın, ne oğlan, ne kız
açlar dizilmiş açlar!

Bunlar!
yürüyen parçaları
o kurak
toprakların!

Kimi
kemik
dizlerine vurarak
yuvarlak
bir karın
taşıyor!

Kimi

Deri...deri!

Yalnız

yaşıyor

gözleri!

Uzaktan

simsiyah sivriliği

nokta nokta uzayıp damara batan

kocaman başlı bir nalın çivisi gibi

deli gözbebekleri,

gözbebekleri!

Hele bunlar

hele bunlarda öyle bir ağrı var ki,

bunlar

öyle bakarlar ki!..

Ağrımız büyük!

büyük!

büyük!

Fakat

artık imanımıza inemez tokat

Demirleşti bağrımız,

çünkü ağrımız

30.000.000

deli gözbebekleri!

gözbebekleri!

Ey
beni
ağzı açık
dinleyen adam!
Belki arkamdan bana
bu kalbini
haykırana
“kaçık”
diyen adam!
Sen de eğer
ötekiler
gibi kazsan,
bir mana
koyamazsan
sözlerime
bak bari gözlerime;
bunlar:
Deli gözbebekleri!
Gözbebekleri

Nazım Hikmet

Angina Pektoris

Yarısı buradaysa kalbimin
yarısı Çin'dedir doktor
Sarınehre doğru akan
ordunun içindedir.
Sonra her şafak vakti, doktor
Her şafak vakti kalbim
Yunanistan'da kurşuna diziliyor.
Sonra, bizim burada mahkumlar uykuya varıp
revirden el ayak çekilince
kalbim Çamlıca'da bir harap konaktadır
her gece
doktor.

Sonra, şu on yıldan bu yana
benim, fakir milletime ikram edebildiğim
bir tek elmam var elimde, doktor,
bir kırmızı elma:
kalbim...

Ne arteryo skleroz, ne nikotin, ne hapis,
İşte bu yüzden, doktorcuğum, bu yüzden
bende bu angina pektoris...

Bakıyorum geecye demirlerden
Ve iman tahtamın üstündeki baskıya rağmen
kalbim en uzak yıldızla birlikte çarpıyor...

Nazım Hikmet

Annem

Sen bir küçük bebektin,
Kimdi süt veren sana?
Hastaydın ölecektin,
Kim kanat gerdi sana?

Annem!

Senin minik başını
Ayuçlarına alıp,
Gece uykusuz kalıp
Kolunda kim salladı

Annem!

Şimdi giderken okula
Yemeğini kim hazırlar?
Kim bakar arkandan yola?
Kimdir seni en çok seven?

Annem!

Nazım Hikmet

Doğum

Anası bir oğlancık doğurdu bana;
kaşsız, sarı bir oğlan
masmavi kundağında yatan
bir nur topu, üç kilo ağırlığında.
Benim oğlan
dünyaya geldiği zaman
çocuklar doğdu Kore'de,
sarı ay çiçeğine benziyorlardı.
Mak Artır kesti onları,
Gittiler ana sütüne bile doyamadan.

Benim oğlan
dünyaya geldi zaman,
çocuklar doğdu Yunan zindanlarında,
babaları kurşuna dizilmiş.
Bu dünyada ilk görülecek şey diye
demir parmaklığı gördüler.

Benim oğlan
dünyaya geldiği zaman
çocuklar doğdu Anadolu'da ,
mavi gözlü, kara gözlü, ela gözlü bebeklerdi.
Bitlendiler doğar doğmaz,
kim bilir kaçını sağ kalır mucize kabilinden.

Benim oğlan
benim yaşıma bastığı zaman
ben bu dünyada olmayacağım,
ama harikulade bir beşik olacak dünya,
siyah,
beyaz,
sarı,
bütün çocukları
sallayan
mavi atlas döşekli bir beşik.

Nazım Hikmet

Faik

FAİK- Dümelli köyünden. Çankırı. (1314).

FAİK- İstanbullu. Doktor. (1315).

Doktor Faik Beyle karşı karşıya
iskemleleri atıp
bozkıra inen taş merdivenlerinde oturuyorduk
bir memleket hastanesinin.
(7.8.940).

Akşamdı. Ortalık alaca karanlıktı.
Karşımızda. Bozkırda. Dümelli Faik.
İçerde otoklavın uğultusu.
(Dümelli'nin karısı ameliyat olacak.)
Doktorla Dümelli konuşuyorlar:
-Barsağı düğümlemiş
karnını yaracağız.

-Ölür mü ki?
-Karnını yarmazsak ölür mutlaka
karnını yararsak belki kurtulur.
-İki bebesi var.
-Karnını yaracağız.
-Kurtulur mu ki?
-Karnını yarasak belki kurtulur.
İki bebesi var.
Komşuya koyup gedik.
Bir defa ödlümüydü...
-Karnını yarmazsak ölür mutlaka.
-Gece harman yerinde hani,
örtümüz neyimiz de yok.
Bebeler de yanında.
Harman yerinde hani...
“Uy anam diye bağırdı.
Göbeğini bastırıp
bulaştı kıvrınmaya...”

Ölür mü ki?
Bir ilaç yazıversen...
- İlaç kar etmez.
Karnını yaracağız...
-Sen bilirsin.
Gece harman yerinde çıplaktık hani.
Bir sarı hap içersen...
-Karnını yarmaktan başka çare yok.
-Kurtulur mu ki?
-Karnını yarmazsak ölür mutlaka.
-Bebeleri komşuya koyup geldik.
Harman öylece durur...
-Babacığım, kardeşim.
Karnında barsağı düğümlenmiş.
-Çözülmez mi ki?
-Çözülmez kendiliğinden.
Açacağım karnını
barsağı çözeceğim.
-Ellerinle mi?
-Ellerimle.

Güültüyü duyuyor musun?
Aletleri kayantıyorlar.
Tertemiz pırl pırl.
-Kurtulur mu ki?
-Karnını yarmazsak ölür mutlaka.
-Bir sarı hap.
-Olmaz!
İstersen hastanı al, geri götür.
Senin iznin olmadan
açamayız karnını.
Sen izin vereceksin
ben bıçağı çalacağım.
Kanun böyle yazıyor.
Bir kaat imzalarsın.
-Ne kaadı?
-Razıyım, diye.
Dolaş.
Düşün biraz...

-Ölür mü ki?

Kanını açmak lazım.

Lakin mal senin.

Kanun böyle yazıyor.

-Kurtulur mu ki?

-Karnını yararsak belki kurtulur.

Karnını yarmazsak ölür mutlaka.

Şu ahlatın altına otur.

Düşün.

Sonra gel, kaada bas mührünü.

-Mührüm yok.

-Parmak basarsın.

.....

.....

-Bakın Nazım Bey,
Benim adaŐa bakın.
Çömeldi oturuyor
Korkuyor sanki
Sırtını ağaca dayamaktan.
İçerlerden
Stepten geldiğine eminim.
Step damgasını vurur adama.
Beni hiç sevmiyor.
Bana düşman.
Ve ümitsiz.
Ben bu büyük yapıdaki efendiyim.
Sarı bir hap verecek yerde
ona inadına kötülük eden insan.
Tapu katibi ve ben,
ikimiz de bir...
Parmak basacak,
İnandığı için değil,
Ben öyle emrettiğim için
Beni sevmiyor.
Bana düşman

Nazım Hikmet

Yavrumun pembe yünden zıbını,
anası ördü.

Bedeni benim karışımla bir karış,
kolları şu kadarcık.

Yavrum,

Kız olursa tepeden tırnağa anasına benzesin
istiyorum.

oğlan olursa boyu bosu bana

Kız olursa ela ela baksın,

oğlan olursa maviş maviş.

Yavrum.

Kız olsun, oğlan olsun,

Kaç yaşında olursa olsun,

yavrum düşmesin istiyorum hapislere
güzelden, haklıdan, barıştan yana diye.

Hoş Geldin Bebek

Hoş geldin bebek,
Yaşama sırası sende
yürek enfarktı, kanser filan
İşsizlik, açlık filan
Senin yolunu gözlüyor kuşpalazı, boğmaca,
karaçiçek
Sıtma, ince hastalık, yürek infarktı, kanser filan.
İşsizlik, açlık filan
Tren kazası, otobüs kazası, uçak kazası, iş kazası,
yer depremi, sel baskını, kuraklık filan
Kara sevda, ayyaşlık filan,
Polis copu, hapisane kapısı filan
Senin yolunu gözlüyor atom bombası falan
Hoş geldin bebek
Yaşama sırası sende
Senin yolunu gözlüyor sosyalizm, komünizm filan

Nazım Hikmet

Kız ocuğu

Kapıları alan benim
Kapıları birer birer.
Gözünüze görünemem
Göze görünmez ölüler.

Hiroşima'da öleli
Oluyor bir on yıl kadar.
Yedi yaşında bir kızım,
Büyümez ölü çocuklar.

Saçlarım tutuştu önce,
Gözlerim yandı kavruldu.
Bir avuç kül oluverdim,
Külüm havaya savruldu.

Benim sizden kendim için
Hiçbir istediğim yok.
Şeker bile yiyemez ki
Kaat gibi yanan çocuk.

Çalıyorum kapınızı,
Teyza, amca, bir imza ver.
Çocuklar öldürülmesin,
Şeker de yiyebilirsiniz.

Nazım Hikmet

Mesaj

Hastalar
kardeşlerim
iyileşeceksiniz.
Ağrılar, sızılar denecek
Yumuşak, ılık.

Bir yaz akşamı gibi incek
Ağır, yeşil dalların ardından rahatlık.
Hastalar, kardeşlerim,
Biraz daha sabır, biraz daha inat.
Kapının arkasında bekleyen ölüm değil, hayat.
Kapının arkasında dünya, dünya cıvıl cıvıl
Kalkacaksınız yatağınızdan
gideceksiniz.

Tuzun, ekmeğın, güneşın tadını
yeni baştan keşfedeceksınız.
Sararmak limon gibi, mum gibi erimek,
devrilmek kof bir çınar gibi ansızdan,
kardeşler, hastalar,
biz ne limonuz, ne mum, ne çınar.
Biz insanız çok şükür
çok şükür biliriz,
ilacımıza
umudu katmasını
“yaşamak gerek” diyerek
ayak direyip
dayatmasını
Hastalar,
kardeşlerim
iyileşeceksınız
Ağrılar, sızılar dınecek,
Yumuşak,
ılık
bir yaz akşamı inecek,
ağır yeşil dalların ardından rahatlık

Nazım Hikmet

Yaşamaya Dair

I

Yaşamak şakaya gelmez,
büyük bir ciddiyetle yaşayacaksın
bir sincap gibi mesela,
yani, yaşamamanın dışında ve ötesinde hiçbir şey bek-
lemeden,
yani, bütün işin gücün yaşamak oacak.

Yaşamayı çşddşye alacaksın,
yani, o derecede, öylesine ki,
mesela, kolların bağlı arkadan, sırtın duvarda,
yahut, kocaman gözlüklerin,
beyaz gömleğinle bir laboratuarda,
insanlar için ölebileceksin.
hem de yüzünü bile görmediğini insanlar i-
çin,
hem de hiç kimse seni buna zorlamamışken,
hem de en güzel, en gerçek şeyin,
yaşamak olduğunu bildiğin halde.

Yani öylesine ciddiye alacaksın ki yaşamayı,
yetmişinde bile, mesela zeytin dikeceksin,
hem de öyle çocuklara filan kalır diye değil,
ölmekten korktuğun halde ölüme inanmadı-
ğın için,
yaşamak, yani ağır bastığından.

2

Diyelim ki ağır ameliyatlık hastayız,
yani, beyaz masadan
bir daha kalkmamak ihtimali de var.
Duymamak mümkün değilse de biraz erken gitme-
nin kederini
Biz yine e güleceğiz anlatılan beктаşi fıkrasına,
Hava yağmurlu mu, diye bakacağız pencereden,
yahut da yine sabırsızlıkla bekleyeceğiz
en son ajans haberlerini.
Diyelim ki, dövüşülmeye değer bir şeyler için,
Diyelim ki, cephedeyiz.
Daha orda ilk hücumda, daha o gün
Yüzükoyun kapaklanıp ölmek de
mümkün.

Nazım Hikmet

29

Taşındım.

Dayımın evinde yeni odamda yazıyorum sana.

Bu gün Pazar.

Saat yarım.

Dayım radyoyu açtı.

İngiltere'yi dinliyor.

Rostof şehri kurtarılmış.

Hatırlıyor musun,

Leyla yedi aylıkken kuşpalazı olmuştu.

Geç kalmışız.

“Hemen ameliyat” dedi doktor.

Susuz bir balık gibi yavrum ağzını açmış, yatıyor.

Ufacık boğazında koskocaman hırıltılar.

Kollarında hareket yok

Yalnız tombul, minik bacaklarını kımıldatıyor.

Hatırladın mı babası?

Doktorun aletleri geldi mi gözünün önüne?

O parıldayan şey neşterdi, değil mi?

O ne kadar çok gazlı bez, pamuk?

Beni niçin dışarı çıkardınız?

Ben buna nasıl razı oldum, nasıl?

Nazım Hikmet

33

Doktor ne dedi?
Bana iyice yaz.
Ciğerlerin mi zayıf?
Rontgensiz olmaz.
İhmal etme kuzum.
İyi bak kendine.
Kendin için değil benim için iyi bak.
Gündüzleri yat.
Ayşe benim uyumamı istiyor diye uyu.
Çok üzülüyorum.
Amma sakın üzülüyorum diye beni aldatmaya
kalkma.
Bana her şeyin doğrusunu bildir.
Beni küçük felaketler yıkar.
Büyük felaketlerde daima cesurum.

Nazım Hikmet

Beklenen

Ne hasta bekler sabahı
Ne taze ölüyü mezar,
Ne de Őeytan bir günahı
Seni beklediğim kadar.

Geçti istemem gelmeni,
Yokluğunda buldum seni,
Bırak vehminde gölgeni,
Gelme, artık neye yarar?

Necip Fazıl Kısakürek

Tablo

Ölümü sığdıramaz,
Akıl daracık koğuk.
Ölemez, çıldıramaz,
Ağlar boğuk boğuk.

İlaç yarım, ŐiŐede,
Koltuk mahzun, köŐede,
Ev halkı telaŐede,
Ölü yerde, sopsoğuk

Necip Fazıl Kısakürek

Şafak Türküsü

3

sanırım baytardı
yüreğimin depreminde rihter ölçeği çatlarken
ölebilir raporu veren beyaz önlüklü doktor
boşver Hipokrat amca
üzülme ne olur
sen de anne
sen de üzülme
hücremin dört bir köşesinde el ayak izlerimi
ciğerlerimde yırtınan bir çığlıkla hazır beklediğim
ve korkunç bir sabırla birbirine eklediğim
korkak kahraman gecelerimi

düşlerimle sınırsız
dirtmişliğimle genç
şaşkınlığımla çocuk devrederken sıradakine
usulca açılıverdi
 yanağımda tomurcuk
pir sultann'ı düşün anne
şeyh bedrettin'i
börklüce'yi
 torlak kemal'i
düşün anne
hala kanaması nedendir faşizmin göğsünde
utangaçlığı bile vuramadan yanaklarına yaşının
onsekizinde ölümüne pervasız yürüyen.

Nevzat Çelik

Hekimlere Naz

Bir hazakat zedeyim midemi tıp tepti benim,
Kırk katır tepse yılmazdı Şu aciz bedenim.

Kapladı her yanımı sancı, elem, ağrı, bere,
Bir mezar oldu cihan, sanki etibba haŐere!

Hastahane sanarak çok yere girdim çıktım,
İbret aldım oralardan ve canımdan bıktım.

Avni'min himmeti erdi yine imdadımıza,
Hatime çekti bir er nale vü feryadımıza

Kalmamıştır gibi aciz bedenimde bir Şey,
Yaşasın sine-i millette Hasan Vasaf Bey!

Neyzen Teyfik

Dörtlük

Hekimin hikmetine kim karışır sa ezilir
Sekiz on tek rakı mişvarımı menfur etti
Her şeyi görme diye, bak beni ahkam-ı felek
Gözümün bir tekini yummaya mecbur etti

Neyzen Teyfik

Hastahane

I

“Saat 7”

Burada sabahlar daha aydınlık
Burada beyazlar daha bir beyaz
Ahbap edinirsin sende kırk yıllık
Ankara’ya bakan bir pencereyi
Dostluk dostluk dediğin bundan mavi
Bundan daha karşılıklı olamaz

II

“Saat 17”

Dışarıdaki hava ilk yazdan kalma
-Onu bunu bilmem ama-
Böyle havalarda
Öl fakat hasta olma

Nüzhet Erman

Ağzımın Tadı

Ağzımın tadı yoksa, hasta gibiysem,
Bođazımda dűđümleniyorsa lokma,
Buluttan nem kapıyorsam, vara yoğa
Alınıyorsam, geğimsiz ve iŐkilli,
Yüzüm öfkeden karaya çalıyorsa,
Denize bile iŐtahsız bakıyorsam,
Hep bu boyu devrilesi bozuk düzen,
Bu darağacı suratlı toplum

Oktay Rifat

Ölüm ve İhtiyarlık

İhtiyarlık da ölümdür zaten!
Önce gözler gömülür bir tabuta
Benzer üstünde bu camdan tabutun,
İki kaş, bir de burun tıpkı puta!
Sonra dişler gömülür, sonra da saçlar...Derken
Silinir hatıralardan yaşayan.
Biter en son bu işkence, ölür!

İhtiyarlık şu demektir, İnsan,
Çıkmadan son nefesi,
Konuşurken de sesi,
Ölmeden önce ölür!

Orhan Seyfi Orhon

Kitabe-i Seng-i Mezar

I

Hiçbir Őeyden çekmedi dünyada
Nasırdan çektiği kadar
Hatta çirkin yaratıldığından bile
O kadar müteessir değildi;
Kundurası vurmadığı zamanlarda
Anmazdı ama Allahın adını,
Günahkar da sayılmazdı.
Yazık oldu Süleyman Efendiye

II

Mesele falan değildi öyle,
To be or not to be kendisi için;
Bir aksam uyudu;
Uyanmayıverdi.
Aldılar, götürdüler.
Yıkandı, namazı kilindi, gömüldü.
Duyarlarsa olduğunu alacaklılar
Haklarını helal ederler elbet.
Alacağına gelince...
Alacağı yoktu zaten rahmetlinin.

III

Tüfeğini depoya koydular,
Esvabını başkasına verdiler.
Artık ne torbasında ekmek kııntısı,
Ne matarasında dudaklarının izi;
Öyle bir rüzgar ki,
Kendi gitti,
İsmi bile kalmadı yadigar.
Yalnız Şu beyit kaldı,
Kahve ocağında, el yaz isiyle:
'Ölüm Allahın emri,
'Ayrılık olmasaydı.'

Orhan Veli Kanık

Ölüme Yakın

Akşam üstüne doğru, kış vakti;
Bir hasta odasının penceresinde;
Yalnız bende değil yalnızlık hali;
Deniz de karanlık, gök yüzü e;
Bir acıip kuşların hali.

Bakma fakirmişim, kimsesizmişim.
-Akşamüstüne doğru, kış vakti-
Benimde sevdalar geçti başımdan.
Şöhretmiş, kadınmış, para hırsıymış;
Zamanla anlıyor insan dünyayı.

Ölürüz diye mi üzülüyoruz?
Ne ettik ne gördük şu fani dünyada
Kötülükten gayri.

Ölünce kirlerimizden temizlenir,
Ölünce biz de iyi adam oluruz.
Şöhretmiş, kadınmış, para hırsıymış,
Hepsini unuturuz.

Orhan Veli Kanık

Rahat

Şu kavga bir bitse dersin,
Acıkmasam dersin,
Yorulmasam dersin,
ÇiŐim gelmese dersin,
Uykum gelmese dersin;
Ölsem desene!

Orhan. Veli

Doktorlar

Ana, ilk, orta, lise derken on iki etti,
Kışlar, baharlar, yazlar... fark edilmeden gitti,
Sınavlar başpehlivan, fakir, sinek sikletti,
Uykuyu, eğlenceyi bıraktık hep bahara
Değsin attığın taşlar ürken kurbağalara.

ÜSYS umarı olsa da korkutamaz,
İneklik sıfatını kimse bizden alamaz,
Testlerde rakibimiz hızımıza varamaz,
Kurslara gece gündüz demeden verdik para,
Değsin attığın taşlar ürken kurbağalara.

Altı sene tıbbiye, otlar gibi yaşarsan,
Gözlerini kapatıp görevini yaparsan,
Taze hıyar irmişken turşu olup çıkarsın.
Zorunlu hizmet için düşersin sen yollara,
Değsin attığın taşlar ürken kurbağalara.

Doktor olmak neyine bitirmişken liseyi,
Atıl iş hayatına, sat bulduğun kimseyi,
Borcun ödenmez yoksa versen bile kelleyi,
Kaptırdık iki yılı kura denen kumara
Değsin attığın taşlar ürken kurbağalara

Vatanın her köşesi senden hizmet bekliyor
Olmayınca bol ayran, dereden su ekliyor
Eşek bulunca şükret, motorumuz tekliyor
Dudaklarında ılık, elinde kaldı kura
Değsin attığın taşlar ürken kurbağalar

Turistik haritada yollar asfalt görünür
Evler, köyler, şehirler, beyaz boya sürünür
Dam çamurmuş, yol hammış...üzülme sen yürünür
Dikkat et, düşme sakın önündeki çukura,
Değsin attığın taşlar ürken kurbağalara

Ocağımız orta kat, üstü yıkılsa bile,
Eski yapı sağlamdır, otur, yat, güle güle,
İş yok diye söylenme, düşersin sonra dile,
Yapmasan da hekimlik, gidersin hep avlara
Değsin attığın taşlar ürken kurbağalara

Steteskop bulunmaz, Ne gam kulağın var ya
Araç, alet yoksa da tavlada zarın var ya
İlaç dünden tükenmiş, aldırma sen yarın var ya
Yoksul hasta kavuştu, ölmek için doktora,
Değsin attığın taşlar ürken kurbağalara

Jipimiz kapımızda, yardımdan gelmiş, durur
Çalışacak sananlar ite ite kudurur
Benzin ödeneğimiz ilk iki ayda kurur,
Kıl keçeden yoksunken aklın gitti samura
Değsin attığın taşlar ürken kurbağalara

Bakanlık sahip çıkmaz, valilik baştan savar
Sorunların gitgide olur birer canavar,
Mahkumsun katlanmaya mecburi hizmetin var
Artık çırpınıp durma düştün sağlam ağılara
Değsin attığın taşlar ürken kurbağalara

Düşünme aileni, unut saçı akları
Her meslekte var olan Anayasal Hakları
Sayı saymayı öğren yemeden dayakları
Doktor burada dur biraz, girdin ince damara
Değsin attığın taşlar ürken kurbağalara

Altı yılda toplayıp dağıttık iki yılda
İşbilir adam omak öğrenilmez okulda
Yine koştuk yarışa, uzmanlık var akılda
Birkaç yıl talim ettik bıkmadan sınavlara
Değsin attığın taşlar ürken kurbağalara

İhtisas yapmak için dört beş sene koşturduk,
Parmakları ısırtan yöntemler oluşturduk,
Hocaları şaşkırtıp zaman zaman coşturduk,
Sonunda uzman olduk, haber olsun sağlara,
Değsin attığın taşlar ürken kurbağalara

Hadi yine sil baştan kura çekecek elin
Günahların bitmedi, görünse bile kelin,
Zorunlu hizmetin var, neine senin gelin,
İki senecik daha, gönlünü sokma dara,
Değsin attığın taşlar ürken kurbağalara

Bu arada askerlik için zaman kollarsın
Kısa devre sana yok, doktor oldun anlarsın
Zorunlu yılları da altıya tamamlarsın
Bitmesin hizmetlerin, gelirsin nazarlara
Değsin attığın taşlar ürken kurbağalar

Otuz kısa yıl sonra zorunluluklar biter
Yaşa dayanınca kırka gençliğin elden gider
Beklemekten usanan sevgilinde terk eder
Doktor olmak isterken karıştın hastalara
Değsin attığın taşlar ürken kurbağalara.

Ozan Yılmaz

Kürtaj

Operasyon sürüyor;
Kökünü kazıyacağız,
-Doğmadan yok edeceğiz-
Olağan üstü bir hal değil;
“alt tarafı” bir kürtaj

Ozan Yılmaz

Ölüm

Ölüm; ben onu çiçeklerle giderken gördüm.
Ölüm; ben onu yaşamları bilerken gördüm.

Obur doymazların obur açlıklarında
Ölüm; ben onu, varlıkları silerken gördüm.

Ama bir de yokluğun ve yüreğn önünde;
Ölüm; ben seni utanç ile titrerken gördüm.

Özdemir Asaf

Ölümünden Biraz Sonra

Ölümünden biraz sonra anladım
Olmayınca oyun.
Gözlerim dışına kapalı, içine açık.
Vücudum belirsiz bir yerde artık.
Sırtüstü yatıyorum, upuzun.

Öyle bir dünyadayım ki şimdi
Ellerim tutabildikleriyle kalmış,
Büyük beynim kıvrım kıvrım, donuk.
Artık ne karanlık var benim için, ne aydınlık,
Ne sıcak, ne soğuk.

Özdemir Asaf

Ölümün Yükselişi Ve Çöküşü

Ne zaman bir yakını ölse birinin,
Onu ilk-olum sanır kalır o.

Ne zaman bir sevdiğini ölse birinin,
Onu en-olum alır kalır o.

Ne zaman bir saydığı ölse birinin,
Onu hep-olum bulur kalır o.

Ne zaman bir-bildiğini ölse birinin,
Onu son olum sayar kalır o.

Ne zaman bir umduğunu ölse birinin,
Onu yok-olum duyar kalır o.

Ne zaman bir her şeyi ölse birinin,
Kendini ölümlerle yaşar kalır o.
Ne zaman bir kendisi ölse birinin,
Ölümlerde kendini yaşar kalır o.

Özdemir Asaf

Bu Merdivenlerden

Çıkacaksın da iki büklüm ne olacak,
Kan ter içinde Tünelbaşına.
Bu ilan, bu celp, bunca mektup
Bulur yerini nasıl olsa.
Boşalır çantan akşama kalmaz,
Boşuna telaşın, boşuna!

Nerde eski güleryüzü Galata'nın
Hani camda yolunu bekleyenler;
Ah o, mektubun mektup olduğu devir!
Nerde bir ucundan tutuşmuş nameler
Bir tutam saç, öpölmek için,
Bir sigara, yar elinden sarılmış,
Ucu yanık.
Nerde her kapıda bekleyen bahşış,
Her seferinde, ayak tozunu
İpek mendille sildiğin günler!

Yaş otuzbeş değil ellibeş,
Bir ayağın çukurda demek!
Kesti iflahını bu Yüksekaldırım;
Zorlanma İlhami Efendiciğim, yazık!
Sağ yanında çanta, sol yanında
Bir çocuk kafası kadar fıtık!

Bir düşün ne demiş Haşim amcan,
Vermiş de tatar böreğini gövdeye,
Ağır ağır çıkacaksın demiş, bu merdivenlerden,
Böyle soluk soluğa değil!

Rıfat Ilgaz

Biraz Daha Sabır

Gözünü yıldırmasın karakış,
Altında sağlama yatağın,
Hastanede Őiran var.
Ne kaldı ki Őurada,
Ekim, Kasım, derken Aralık
Sabrın tükenmezse eğer,
Heybelidensin bahara doğru.
Bilirsin can boğazdan gelir,
Senin neyine su bakir mangal,
Çıksın çadırcılara...
Bilmem isine yarar mi artık,
Su duvardaki palto,
Yok iste çalışmaya dermanın!
Hele otursun su barış yerine,
Sik dişini!

Her Őey dūzelecek yakında,
Her Şey yoluna girecek;
Doktor kapına gelecek,
İlaçlar ayağına.
Bakma kesildiğine termosun
Őerbet akacak çeŐmelerden!
Bu sıcağa kar mi dayanır,
Dirilirsin bayrama varmadan,
Kalkarsın ayağa.
Sıtmalı kızının
Doya öpersin yanaklarını.
Biraz daha sabır, aslanım,
Biraz daha sabır!

Rıfat İlgaz

Kist

Umarsın umarsın da hani
Biri çıkıp demez ki
Oğlan çocuğudur bu iyi olmaz.

Hemi de öyle anacığım

Fünikiler kist geldi
Sağ yumurtamın üstüne oturdu
Attı kılcal damarlarını
Mavi, turuncu, eflatun
Yılanlar sardı canlar evini.
Yetiş şahinim doktor yetiş
Kurtar trklerimi.

Hemi de öyle oldu.

Samatya'da bir tepede
Beyaz melekleriyle Ziya
Daldı döl evime
Söktü çıkardı ifriti
Attı yere

Uyandım baktım ki
Çiçeklerim sevinç içinde
Koştu gittim kıyılara
Kumbükü'ne vardım
Deniz türküler içinde.

Aldım
Bir ben söyledim
Bir deniz söyledi
Bir ben söyledim
Bir deniz söyledi
Turunç kan ter içinde

Ruhi Su

Birinin Ölümü

Belli oldu artık ölmüşüm
Bir dost ağlamak istedi
Mektup yazdılar eve
Bütün gece içim sıkıldı

Neler gitti elimden beklenmedik
Bir oda bir yatak
Bir dolap kitaplarla dolu
Perdeler sigara sürahide su

Bir şehir içinde doğdum büyüdüm
Köşe başında meyhane
Bir cadde ışıklı
Kahve arkadaşı iki tane

Her şey her şeyim kayıpta şimdi
Bir sofraya kalabalık
Bir deniz vapurlu
Bir şarkı dokunaklı

Hepsi arkadaştı bana yaşadığımda

Sabahattin Kudret Aksal

Bir Başkasının Ölümü

Her Şey darmadağınık periŐanlık içinde
Kar yağdı arkasından g¼neŐ açtı
İŞte akşam oldu h¼z¼nlendim
Belirince bir tanıdık y¼z d¼Ő¼ncemde

İnanmadım Őld¼đ¼me bir zaman
Sıcaklığım kaybolmamıŐ daha tenimde
Bakın salarımaya yeni taradım
Sağlık haberimi d¼n vermiŐtim postaya

Üst¼m başım giyimli y¼z¼m sevdalı
Resim ve mektup dolu cebimde
Bir ışık yanar imdi evimde
Ben Őld¼m Őubat ayında

Sabahattin Kudret Aksal

Fakülte

Fakülte hastanesinde
Olmuş idi ameliyat.
Genel cerrah servisinde,
Bekledi, bekledi imdat..

Yeşil kartla hastaneye
Yatırdılar garibimi...
Derdin demedi kimseye,
Sustu arttırdı derdimi...

Kardeşim halin anlattı,
'Bağırsağımı kestiler'
Gene ciğerim kanadı,
Sanki benden mi kestiler..

Hacı emmi duydu bunu,
Kulağını sağır etti.
Unuttu insanlığını,
Koşarak camiye gitti...

'Komşusu açken tok yatan
Bizden değil' demedi mi?
Secdeye varmaya utan,
Fitre, zekat denmedi mi?

Nefse hoş gelirse sünnet,
İlk farz değil mi merhamet?
Senin tapunda mi cennet,
Böyle mi yüce adalet? ? ?

Yoksa fakire kader mi,
Yoksulluk, hastalık, çile?
İNCE bu böyle gider mi,
Lades olmaz bile bile...

Sabit ince

Yaşama Sevinci

Benim sevincime katılın
Dünyanın gecense geldik biliyorum
Dövüşler çıkarlar kinler
Güneş batacak o kadar
Önceleri de bu renkler bu kokular vardı ortada
Önceleri de öpücükler yalancıydı.
Kan bilinmiyordu söz bilinmiyordu
Yaşama sevinci bilinmiyordu

Benim sevincime katılın
Ölümün karşısında hayatım ben
Ateşin karşısında dal

En güzel çiçekler dünyada açar
Dünyada verir ağaçlar en güzel meyvelerini
Dünyada doğar bir sevişmeden çocuk
Güçlüğün karşısında çaba
Ölümün karşısında dirilik
Dün varolduysa bunlar bu gün de varolacak

Gözyaşları gülüşlerimiz
Kanın sıcaklığı sütün beyazlığı
Emekler alinteri
Dün varolduysa bunlar bugün de varolacak
Dün nasıl emdiyse bir çocuk
Anasının memesini
Bugün de kendi çocuğunu emzirecek

Benim sevincime katılın
Suçun karşısında suçsuzluğum ben
Umutsuzluğun karşısında umut
Ölümün karşısında ölmezlik

Sabri Altınel

Leylek

Ha var ha var aksak leylek
Çünkü kurşunlar bunlardan biri
Ama sen de o bindiğim düldül
Ölüyorum gül yetişir

Bildimse bilmedimse
Kaçmak istediğim o kalyondu
Hay kırk yelken hay
Ama sende korktuğum zebella

Yaşadığım dar karnımda
Vay bana vaylar bana
Sen tabipsin boyum kesme
Acı bana topal erkek

Salah Birsal

(Doğuran Bir Kadına) Direnç

Tırnaklarını etine geçirir bağırma
Isır kanat dudaklarını parçala
Bırakma yaşamayı bırakma umudu
Daha çok yok sabaha

Yorulur gövdene inen sancılar
Acılar bıkar
Beklemeyi bil
Başkaldırır gövden başkaldırır
Susar

Önce öleceğim sanacaksın
Direnmen bitsin diye uğraşacak sancın
Gitgide sıklaşacak kamçılar
Sessiz ağlayacaksın

Unutacaksın baŐın nerde nerde ayakların
Bir kollu bir boşluk beyninde
Dünyadan uzaksın

Kim duyar sesini haykırsan
Gücünü tüketme
Dayan bir sınav bu
Gülümse

Őennur Sezer

Doktorun Karşısında

Doktor bir kavisim var bir kavisim var
Geçen günden beri bir kavisim var
Ondan bir akıntı mıdır yarasalar
Bir kavis önünde linç mi demek kurtarılacak bir
kent ki
Yeşil bir toprak selameti
Bir kabrin bir cihanlık cömertliği cesareti
Kitaplardan kitaplara
Atılarak erişilmiş bir saygı saati
Bir kırağı yaprağında son direniş çiçekleri
Ölen bir hristiyanda bir yahudi zambak sesi
Çarşıların boşluğunda ben bir eski çeşme yası
Affedersiniz doktor siz süryani misiniz
(Hayır ben süryani değilim ama arkadaşım süryani)

Ben çok incil gördüm çıkmamış boyaları
Biraz daha gerilmiş yazıldığı ceylan derisi
Ama silinmiş ölüme karşı dayatan
Lazarı ayağa kaldıran muştı defnesi
Bütün defneleri kırdık bir güveç neşesi
Fırınlara açıldı narlar kurudu
Kuyu deştik sular çekildi
Doğ ey kuyruklu yıldızı ülker kümesi
Bilirim en çorak toprağın bile var bir kehaneti
Bir kerameti
Bir gelecek zaman ticareti
Demet demet muştuları
Demet demet nimetleri
Doktor siz süryani misiniz
Yani eski bir süryani
(Hayır ben süryani değilim ama arkadaşım süryani)

Bilirim bilirim incilden yola çıktınız
Ama yolu çabuk şaşırdınız
İncilden kendinize bir şeyler katacağınıza
Kendinizden incile çok şeyler kattınız
Sevdiniz öyle sevdiniz ki sevdiğinizi tutup mermere
işlediniz
Ama sonra tutup mermere taptınız
Mermeri kadeh kadeh
Bir alacakaranlık gibi içtiniz
Sonra kustunuz mermeri
Çağlarca kustunuz mermeri
Ey mermer kusan ırk
Ey oruçsuz tiyatro
Acıkmış iftarsız acıkmişlar
Güneşten başka ne bulmuşsa yemiş olanlar
Doğuya hücum demek doğuya hücum var
İşte size bir kent ki
Yanlış yanan bir linç ampulünden
Size eşsiz bir şölen var
Kemiklerimin ışıklarından
İyi sanat doğrusu misyonerlik
Doktorluk gibi doktor
(Hayır ben süryani değilim ama bir arkadaşım var)

*

Siz çin diyorsunuz anlıyorum
Bir pirinç hastalığı falan
Geçiyorsunuz da bengisulardan
Bir hızır hızarından
Bir tabut pınarından
Gözümün hastalığından
Nasıl ki Meryem de bir çocuk sezmişti Cebrail sula-
rından
Nasıl ki yeşil sancaklar inmişti bir gün Diyarbekir
surlarından
Kurtarıyordunuz beni

Bana bir gemi gibi yaklaşan
Üsküdar akşamlarından
Fatih camii gibi aydınlıktınız
Bir fakir ölüsü kadar sessiz ve sade
Sağımda kırgın solumda çılgın
Önümde Yakup Yusuf ve İshaktınız
Arkada kaynak sular kadar berraktınız
Dün akşam üzeri güneşi siz batırdınız
Başkası değil doktor güneşi siz batırdınız
Ama inandım ki doktorsunuz değilsiniz süryani
Doktorsunuz doktordan başka birşey değilsiniz yani

Sezai Karakoç

Reçel

Gülemedim ki hiç
hasta yatağının başucunda
haberi bu yüzden
yoktur annemin
sol yanağımdaki
gamzeden

Komodinin üstündeki
ilaçların sayısı arttıkça
kutularından yaptığım
gökdelenin uzamasına
sevinirdim

Ve bilmezdim
annemin yaşantısındaki
renkliliğın yalnızca
raflarda dizili
kavonozların içindeki
reçeller olduğunu.

Sunay Akın

Romatizma

Islak amaşırlara
konan serçe
hemencecik kaç oradan
sen de yoksa annem
gibi hastalanıp
ölebilirsin

Sunay Akın

Tik tak

Ne kadar aradıysam
suyunda bulamadım tak'ları
zaman denilen kuyunun
yüzümde bu yüzden
yalnızca tik'lerini taşıyım
çocukluğumun

Yarısını tuttum
çocuk doktoru
olmamı isteyen anneme
hasta yatağında verdiğim sözün
doktor olamadım ama
çocuk kaldım

İki çocuk
rahatlıkla oturduğumuz
kapının eşliğine
kendi başıma zor sığıyorum bugün
büyüdükçe insan
yalnız mı kalıyor ne ?

Sunay Akın

Yarisını tuttum
çocuk doktoru
olmamı isteyen anneme
hasta yatağında verdiğim sözün
doktor olamadım ama
çocuk kaldım

İki çocuk
rahatlıkla oturduğumuz
kapının eşiğine
kendi başıma zor sığıyorum bugün
büydükçe insan
yalnız mı kalıyor ne?

Sunay Akın

Bazı Yaralılara

Nereye bakıyorsun
İşte yaralı insanların fotoğrafları
İşte yangından çıkarılan çocuk cesetleri
Bu, savaşmış bir atının sakat kalan ayağı
Bu kesik kol, önemsiz bir iş kazası

Kime bakıyorsun
İşte bacağından alınan üç parça kemik
İşte bombardımandan sonraki yaralılar
Bu, sınırı geçemeyenin aldığı yara
Bu yarım adam, küçük bir işkence hatası

Neye bakıyorsun
Sayamazsın o ciğerdeki yaraları
Kime bakıyorsun
Bilemezsin geęmiŐindeki yaraları
Nereye bebeyken nazar boncuğu
Kime bűyűyűnce kurŐun yarası

Ama sen
Yine de verirsin iğeğini yaralı ağaç
Uarsın yaralı keklik
Kan diner yol açılır
Gűn dűner gece kısıılır

İsteyen denize isteyen kendine baksın

Sűreyya Berfe

Ateş 38

Sokak lambalarının sarı ışığında,
kar birikiyor pencerenin pervazında,
içeride kaloriferler çıtırdıyor,
beyaz badanalı duvarlar, hafif bir ilaç kokusu,
dergi yığınlarıyla örtülü alçak bir masa
ve plastik iskemlelere oturmuş, fısıldaşanlar:

Ertesi gün Windsor'a gitmek isteyen çocuğa
önce iyileşmesi gerektiğini söylüyor annesi,
kocasına o yeşil haplardan daha istemeyi
unutmamasını tembih ediyor bir kadın
ve genç bir çift yeni aldıkları
ve daha şimdiden tamir edilmesi gereken
bulaşık makinesinden konuşuyorlar.

Kulağıma çalındıkça bu sıradan tasalar
baş döndürücü, garip bir suçluluk duygusu
yayılmaya başlıyor içime
ve sonunda sıra bana geldiğinde,
yorgun ve her yanım kırılarak
muayene odasına doğru yürürken dönüp,
"Bir hırsız var aranızda" diye
bağırarak istiyorum onlara,
parçalar çalıyor hayatlarınızdan.

Şavkar Altınel

Nezle

Bir büyük dert musallat oldu bana,
Geziyorum hep böyle doktor-doktor.
Organ nakli bir marifettir sanma,
Bul bakalım nezleye çare, doktor.

Ondan başka şükür, yoktur kederim,
Bu nezle yüzünden bir derbederim.
Adımı soranlara “Hapşu!” derim,
Bizim derde bir derman ara, doktor.

Faydalıymış birkaç derde. Kim demiş!
Kendi, zaten bir dert ki, görülmemiş.
Sabah bakarım ki yastık göllenmiş,
Anamdan duyarım papara, doktor.

Çağlar yaz-kış bizim nezle deresi,
Devamlı bir hapşırık silsilesi...
Bunun vücuda faydası neresi!
Bul devayı, vermem ha para, doktor.

Cidden söylüyorum, küçümsemeyin,
“Akrebın cürmü de ne ki” Demeyin.
Kar etmiyor Aspirin’le Gripin,
Şükrü kardeş bundan bîçare, doktor.

Şükrü Tarla

Kanser

Ne pistir Şu kanser denilen hastalık
Bir kere tutulmaya g r
Raporlar,tahliller, sonuçlar derken
Bir de bakmıŐsınızdır ki
oktan g m Ős n zdir bile
Duyduğuma göre
Bu hastalığa yakalanmıŐsın
İnanasım gelmedi
Bir kere güvenini yitirmeye g r
Beddualarımdan olduğunu söylemiŐsin
Ama hiç merak etme
Kanser bile yalanlarının önüne geçemez
Sana son sözüm var
Susma haykır yalanlarını ki
Sıra sana da gelmesin  l m..

Tuğba Akın

Kavşakta

artık gelince biliyorum, önceleri korkardım
şöyle ufak bir şey, sudan kaçmış ay ışığı
otuz beş bin atının dağdan gelen yankısı
önceleri açılıp gider sanırdım her şeyi
her şeyi açılıp gider sanırdım, bir kez şiire konmuş-
sa
menekşeler, bademler, büyük adamlar, kutsal olan
ne varsa
şimdi bir çekiç ve bir alan yetiyor çaresizliği anla-
maya
örneğin bir eczanede bir koku duyuyorum
tamam

oysa ben eczaneye bir ilaç için girmiştim
sirozluyum, ya da mitral darlığım var, ũlserliyim
belki de
niyetim bin yıl direnmektir bu halde bile
romaymış, bizansmış, cumhuriyetmış, bilmem
neymiş, bahane
turuncu bir çiçek açarmış bir yerde akşam ũzerleri
eskiden bũyũk adamlar geçmiş topuz gibiymiş her
biri
(o koku)
hangi budala sũylũyor artık bu sũzleri
el ettim birisine, bir başkasına giymediğim şapkamı
çıkarttım
ne dağları tanıdım, ne denizleri ne ũteyi beriye
daha demin uyanmıştım, az ũnce, baktım
vakit akşam.

hayrola yunus kazım, hayrola karlı dağlar
hayrola karlı dağlar, hayrola yunus kazım
geceniz bereketli olsun, gününüz sağlam
ben geldim gittim işe yaramayan şeyler topladım
kancalı iğne, balık oltası, tabanca, bomba filan
dağ gölgesi, köşebaşı, odun ve duman
bu arada başağı tanrı bildim, mührümle onayladım
ağaçlara ve otlara çocuklar gibi baktım
kurda kozaya öyle, kalem kağıda öyle
derken bir ihanet gibi vurdu gözüme her şey
anlatamam.

İlaç mılaç bok püsür
Şuramda bir şeyler var
Sahiden bir şeyler var
Haykırmadan anlatamam.

Turgut Uyar

Kurşun Yarası

İstedigin zaman, rastladigin yerde
Kıyasıya olmalı beni vurusun
Kanım günlerce akmalı
caddelerde
Tam kalbime değmeli attığın
kursun

Ya kalbime ya alnımın ortasına
En can alacak yerime nisan al
Çare bulunmaz her kursun
yarasına
Beni öldür ve acık gözlerime dal

Bir eser olmasın içinde
korkudan
Tetiği kininle, garezinle çek
Kursun değil olum çıkmalı
namludan

Bırak benim kanım olsun
dökülecek
En son kursunun da olsa
namluya sur
Nasıl olsa olum var, bari sen
oldur....

Ümit Yaşar Oğuzcan

Memeli Şiir

Kız memesi: Gönül yarası
Kadın Memesi: Elma irisi
Erkek Memesi: Üzüm kurusu
İster inan ister inanmayın
Memelerin Őahı
Basur memesi

Ümit Yaşar Oğuzcan

Ölüme Gazel

Ne kötü bir dünya bu; sevgisiz, acımasız
Yaşarken dolu dizgin, ölüvermek apansız

Sen, en güzel yerinde olsan bile yaşamın
Alırlar, götürürler bir yerlere zamansız

Bütün o sevdiklerin, dostların, yakınların
Koyup giderler seni orada yapayalnız

Çalkalanır gidersin kapkara bir boşlukta
Ne sevinç, ne de keder; artık her şey anlamsız

Hakkın yok üşümeye, ağlamaya, gülmeye
Unutma! ölüsün sen, boş bir kalıpsın cansız

Her şey geride kaldı, ne sandın yalan dünya
Gördüğün gibi iste; bir olum var yalansız.

Ümit Yaşar Oğuzcan

İstimdat'tan

Yok mu bir başka ilacın gayri ey doktor yeter,
Altı aydan fazladır aldım gece gündüz eter

Kalbimi bir dinle, çarpıntım geçen günden Őedit,
Nabzıma bir bak bu gün halim geçen günden beter

Doğrusu senden hicabımdan sıkıldım, terledim.
Aldığın tedbirlerle gelmedi bir damla ter.

Vermedi sadra Őifa daruların göğsüm yine
İŞte öksürdükçe bak ses verir güm güm öter

Yat seririyatına Talat hakimi mutlakin
Bak nasıl acil deva gökten iner, yerden biter.

Üsküdarlı Talat

Bir Ölüñün Arkasından

Ey ölü, az daha yaşatmak isterdim seni,
Habersiz bırakıp gittiğın evde.
Giysen hazır duran terliklerini,
Odalarda dolaşsan, öksürsen
Toplasan bu yaz da bahçende yemişleri,
Az daha ömür sürsen.
Gözlerimin önünde hep boyun bosun,
Nasıl girerdin Şu kapıdan, memnun
Şu iskemleye otururdun.
Avuçlarımda, ılık, el sıkışın,
Bana bakışın...
Nasıl uzatırdın bana Şu sürahiyi?
Seyrederdik uçan bulutları, geçen gemileri.
Nasıl son defa konuştun, son defa güldün?
Nasıl öldün?..
Nasıl öldü, Yarabbim, nasıl öleceğiz?
Hangi sonsuz geceler, iklimler geçeceğiz,
Bundan sonra da bir gün aynı sofrada
Oturacak mıyız bir daha!..

Ziya Osman Saba

Çocuklar Bakıyorlar

Çocuklar bakıyorlar, gözlerinde mavilik,
Bize bakıyorlar çocuklar, bir deri bir kemik.

Çocuklar tutamıyorlar ellerinde oyuncakları,
Çocuklar koşamaz olmuş bacakları.

Bakıyorlar her akşam elimize,
Bir şey sormak ister gibi hepimize.

Benizleri sapsarı, hasta.
Çocuklar bedbaht bu yaşta.

Kim getirip koymuş onları yanımıza:
Bakıyorlar çizgi çizgi alnımıza.

Ziya Osman Saba

Ölmek Konusunda

Ha üç gün önce, ha beş gün sonra
Geldiğın gibi gidişin.
Nereye gittiyse anan, baban,
Peşinden kardeşin.

Bir yaprak dökümüdür dört yandan.
Bir dostun, seninle ağlamış gülmüş,
Bir sabah gazeteyi açarsın ki:
Ölmüş!

Daha dün gibidir hepsi
Evlendiğın gün çekilmiş resim.
Mesutsun bak, çoluk çocuğınla.
Geçti kaç mevsim...

Gençtin, dinçtin...hepsi bir zamanlar
Nerede Şimdi ağrın, sızın?
Yatakta mı yavaş yavaş,
Ya sokakta ansızın?

Birkaç bahar, bir o kadar kış.
Ömürdür; uzun, kısa.
Ne ise göreceğn,
Kısmet ne kadarsa.

Hangi yılsa o, hangi ayın hangi günü,
Saati çalınca, gelince sıran.
Nasıl yaşadıysa habersiz,
Nasıl öldüyse bunca insan....

Ziya Osman Saba

Ayaklar

Ayaklar, çeşit çeşit kunduralar içinde.
Ayaklar yarı çıplak, paçavralar içinde.

Ayaklar, odalarda, bir çift yavru güvercin
Tutup avuca almak, okşayıp öpmek için.

Çocuk ayakları, o başkalık, tombulluk,
Henüz ere değmemiş, daha pespembe, yumuk.

Yolculuk nasıl geçti?.. Ne oldu? Ne de çabuk?
Teneşirde ayaklar, mosmor, taş gibi soğuk.

Ziya Osman Saba

Eller

Eller, hepsi de beŐer tane parmaktan,
Eller, tŐrlŐ tŐrlŐ..yaŐamaktan.

Boynu bŐkŐk eller, dizlerin ŐstŐnde,
İster bir yabancının, ister kardeŐimin de!

Eller, gŐbek ŐstŐnde, yok bir Şey umurunda.
Ellikten ıkmiŐ eller, ekmek uğrunda.

Derileri soyulanlar amaŐırdan.
Eller, avuç ileri nasırdan.

Karıminkiler Öylesine, ocuğuma bakmaktan,
Tahta uğmak, sabah karanlığı ateş yakmaktan.

Açılmış, kapanmayacak avucundan belli,
Dilencinin eli.

Eller, eteklerde, baygın düşmüş bir ara.
Eller, sarılmış demir parmaklıklara.

Bir elim kalem tutmuş, yazı yazar.
İki elinde kazma, toprağı kazar.

El var titrer durur, el var yamuk yamuk
El var pençe pençe olmuş, el var yamuk.

Ziya Osman Saba

Aclan Sayılğan

1924 İzmir doğumlu. Ağırlıkla tiyatro ile uğraşan sanatçı 1950 'li yıllarda siyasi hareketler nedeniyle yargılandı, tutuklandı, fikirdaşlarıyla ters düştü. Çok sayıda tarih, deneme ve roman çalışmaları vardır.

A. Necmettin Çanga

1933 yılında Adana'nın Bahçe ilçesinde doğdu. 1952 yılında Adana Erkek Lisesi'ni, 1960 yılında İstanbul Tıp Fakültesini bitirdi. 1966 yılında göz hastalıkları uzmanı oldu. İlk şiir kitabı 1965 Arayış, ikinci şiir kitabı 1973 Yaşadıkça ve kalan yılları içiren şiirleri sanat dergilerinde yayımlandıktan sonra Durdukça adlı bir kitapta toplandı.

Ahmed Arif

1927- 1991. Diyarbakır'da doğdu. Güneydoğunu aşiret töreleri çerçevesinde büyütüldü. Ankara'da DTCF'de öğrenciyken TCK'nin 141. maddesine muhalefette bulunduğu savıyla tutuklandı. Başta Nazım Hikmet olmak üzere, toplumcu şiirimizin ortak değerlerinin, hece şiiri, aruz ve halk şiirimizin yoğun, köklü bir sentezi olarak değerlendirilir. Yetişme yıllarından gelen güneydoğu havası, türküler, ağıtlar, masallar onu başka bir bileşime yöneltmiştir. Dergilerde çıkan az sayıda şiiri ilgileri üzerine çekmesine yetmiştir. Çeşitli dergilerde daha önce

çıkıymış bazı şiirlerini 1967'de Soyut dergisi yöneticileri topluca bastılar..

Akgün Akova

1962'de Sakarya'da doğdu. Lise öğrenimini Gebze'de yüksek öğrenimini H.Ü. Kimya Mühendisliği bölümünde tamamladı. Attila İlhan, Metin Eloğlu, Cemal Süreyya, Turgut Uyar sesleri ve temalarıyla, 80'li yıllara özgü külhani bir edanın özgün, başarılı sentezi. Neredeyse her dizeden taşan dizginsiz bir yaşama sevinci, gençlik ve enerji dolu şiirlerin sahibidir

Arif Damar

1925'de Çanakkale'nin Karainbeyli köyünde dünyaya geldi. İstanbul Erkek Lisesi'ndeki öğrenimini yarıda bıraktı... 5 Aralık 1951'de TKP davasından tutuklandı,kanıt yetersizliğinden aklanarak 1953 sonunda cezaevinden çıktı.. 1959 Yeditepe Şiir Armağasını Cemal Süreyya ile paylaştı. . Yüksek sesle okunacak coşkun söyleyişler yerine öz yönünden toplumsallığı yitirmeyen, değişik duyarlılıklara açılan temiz, etkili, kendine özgü buluşlara ve imge gücüne dayanan bir şiir kurmayı başardı. 1940 kuşağı toplumsalcı şairleri arasında görüldüğünde onlardan çok gençti. Şiirimizin Garip'le, İkinci Yeni ile geçirdiği değişiklikleri benimsemeden uzaktan izlese de bu deneyimlerden büyük oranda faydalandı. Toplumsalcı dünya görüşünden, gerçekçi sanat an-

layışından vazgeçmeden çağcıl bir şiir yazma başarısını gösterdi.

Aşık Hüseyin Çırakman

1930'da Çorum'un Sungurlu ilçesine bağlı Körklü köyünde doğmuştur. Evli, 6 çocukludur. Alevi bir aileden gelmez. Genellikle toplumsal taşlamacı yanı ağır basmaktadır.

Atilla İlhan

1925'de Menemen'de doğdu. İ.Ü. Hukuk Fakültesinde başladığı öğrenimini yarıda bırakarak gazeteciliğe başladı. Şiirlerinde toplumsal temalar yanında bireysel konuları da işledi. Şiire Nazım Hikmeti usta bilerek başlamıştı. Garip anlayışına kesinlikle karşı çıkan siyasaya açık bir şairdi. 1940 kuşağı toplumsalcı şairlerine ise saygı duymasına karşın etkilerinde kalmadı. 1950'lerde iyice özgünleştiği, bireyselliğini öne aldığı, aşırı duygusal söyleşilere kaydığı, imgeyi baş köşeye oturttuğu, ama toplumsalcı kaygılardan da uzaklaşmadığı görüldü. Klasik edebiyatımızdan yararlanarak kendine özgü bir şiir gerçekleştirdi. Senaryo ve şiirlerinden başka yazdığı roman, gezi yazıları ve deneme-anı türü eserleri ile de düşünce ve sanat gündemini etkiledi.

Aziz Nesin

1915-1995. İstanbul'da doğdu. Kuleli Askeri Lisesi'nden sonra Harp Okulunu bitirdi. 1946da Saba-

hattin Ali ile birlikte Markopaşa ve diğer gülmece gazetelerini çıkardı. 1947'de Bursa'ya sürgün edilerek güvenlikte gözaltında tutuldu 1949'da Prenses Elizabeth, Şah Rıza Pehlevi, Kral Faruk Türkiye Dışişleri Bakanlığı'na resmen başvurarak, bir yazısında kendilerini aşağıladığı savıyla aleyhine dava açtılar. 6 ay hapse mahkum edildi ve ceza infaz edildi. 1955'de 6-7 Eylül faciası olarak tarihimize gelen İstanbul'daki azınlıkların ev ve dükkanlarının korunç yıkımına suçlu aranmaya başlanmıştı. Aziz Nesin'de suçlu olarak Sıkıyönetimce tutuklandı. 1962'de sahibi bulunduğu Düşün Yayınevi anlaşılamayan bir nedenle bir gece yandı. 1965'de elli yaşındayken ilk kez pasaport alabildi. 1972 yılında kimsesiz çocukları yetiştirmek için Nesin Vakfı'nı kurdu. 1984 yılında Aydınlar Dilekçesi girişiminde bulundu.. 1985'de TÜYAP'ın düzenlediği 'Halkın Seçtiği Yılın Yazarı' ödülünü kazandı. 1989'da Sovyet Çocuk Fonu'nun ilk kez verilen 'Tolstoy Altın Madalyası'na değer görüldü. Sivas katliamından kurtuldu. 1995'de kalp krizinden öldü.

Bedii Faik

1921'de Bandırma'da doğdu. İst. Tıp Fakültesini bitirmeden ayrıldı. Gazeteciliğe fıkra yazarlığıyla başladı, F.R. Atay ile Dünya gazetesini kurdu. Sol düşünce karşısında çeşitli gazetelerde yazılar yazdı. Gazete Sahipleri Sendikası Genel Sekreterliğinde bulundu.

Behçet Necatigil

1916- 1979. İstanbul'da doğdu.. İlk şiiri, lise öğrencisi olduğu yıllarda, 1935'te Varlık dergisinde çıktı. O tarihten ölümüne kadar hep şiirin ve edebiyatın içinde oldu. 1957'de Yeditepe şiir Armağanını, 1964'de Türk Dil Kurumu Şiir Ödülünü aldı. Şiirlerinde orta sınıf ailelerin başından geçen olayları evler, aile, çevre, aşklar, bunalımlar, hastalıklar, yalnızlıklar ve ölüm çerçevesinde, çok defa kısa mısralar halinde dile getirir. İlk şiirlerindeki açık ve yalın söyleyiş, sonra soyuta dönük bir havaya bürünür. Eski ve yeni kelimeleri birlikte ustaca şiirine yerleştirmiştir..

Cahit Külebi

1910- 1956. Diyarbakır'da doğdu Orta öğrenimini Saint Joseph Lisesi'nde ve daha sonra Galatasaray Lisesi'nde tamamladı. Mülkiye Mektebi'ne girdi. Buradaki öğrenimini tamamlamadan Paris'e gitti. İkinci Dünya Savaşı'nın çıkması üzerine yurda döndü. . 1954'te ağır bir hastalığa yakalandı. Türkiye'de tedavisi sonuç vermeyince Viyana'ya götürüldü. 13 Ekim 1956'da orada bir hastanede öldü.. 'Sanat için sanat' ilkesine bağlanarak bütün akımların dışında kaldı Ona göre şiir, kelimelerle güzel şekiller kurma sanatıdır. Vezin ve kafiye kopmamış; ama ölçülü veya serbest, her türlü şiirin güzel olabileceği inancını taşımıştır.. Şiirlerinde en çok yaşama sevinci ve ölüm temalarına yer vermiş, ne-

dense hep ölümün üstüne gitmiştir. Ayrıca yitik aşklar, mutlu sevdalar, yalnızlık, yaşadığı bohem hayatın buruklukları, çocukluk özlemi de şiirlerine konu olmuştur.

Can Yücel

1926- 1999. Şair, yazar, felsefe hocası, milletvekili, konservatuar ve köy enstitülerinin kurucusu Hasan Ali Yücel'in oğlu Can Yücel, İstanbul'da doğmuştur. Che Guevera ve Mao'dan çeviriler yaptığı gerekçeyle 15 yıla mahkum oldu. İki yıl sonra genel bir afı dışarı çıktı. Dışarı çıkışının ardından "Bir Siyasinin Şiirleri" adlı kitabını yayınladı. Can Yücel ayrıca Lorca, Shakespeare, Brecht gibi ünlü yazarların oyunlarından çeviriler yaptı. Bu kendine has çeviriler kimi zaman beğenilip ayakta alkışlanırken, kimi zaman eleştiri konusu oldu.. "Mekânım Datça Olsun" demişti, çok sevdiği Günebakan çiçekleriyle uğurlanarak Datça'ya gömüldü.

Şiiri yaşamı çepeçevre saran bir bütünsellik olarak değerlendiren şairin şiirindeki temel öğeler, bu bütünsellik anlayışıyla bağdaşır : Mizah, alay, yergi, öfke, sevecenlik, lirizm, eleştirel bir dünya görüşü, siyasal bilinç...

O'nun şiirlerinde aldatanın da aldatılanın da gülünçlüğünü buluruz. Konuşma diliyle sözcük oyunlarını kullanmasındaki başarısı keskin yergi gücüyle birleşince Can Yücel şiiri doğmuştur.

Cemal Safi

1938'de Samsun'da doğdu Cemal Safi evli ve üç çocuk babasıdır. Şair gönlünü ancak 1978 yılına kadar susturabildi. İlk şiirlerini Orhan Gencebay besteledi. 1990 yılında, "Rüyalarım Olmasa", 1991 yılında, "Vurgun" adlı bestelerin güftekarı olarak iki yıl ard arda yılın şairi seçildi. 1990 yılında müzikli bir şiir kasedi çıkardı. 1993 yılına kadar yazdığı şiirleri, "Vurgun" adlı ilk kitabında yayınladı. İkinci şiir kitabı ise "Sende Kalmış" tır. Şairin bu güne kadar kırkı Orhan Gencebay tarafından olmak üzere, yüz elli civarında şiiri bestelendi.

Ceyhun Atuf Kansu

1919- 1978. İstanbul'da doğdu. İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi'ni bitirdi. Uzun yıllar çocuk hekimi olarak hizmet verdi..... O, hayatın zenginlikle-riyle bugünkü anlayışı besleyebilecek bir insan sevgisiyle şiir yazmaktadır. Şiirleri hiçbir zaman didaktik olmamıştır; söylev çekmez, insan manzaraları verir, halk albümüne fotoğraflar toplar, gerçeği tespit eden ufak ve şaysız tutanaklar düzenler. Halktan yana düşüncelerini yaymak için şiirler, denemeler, öyküler, makaleler, çocuk kitapları, oyunlar yazdı, incelemeler yaptı. 1965 Türk Dil Kurumu Deneme Ödülünü, 1966 Yeditepe Şiir Armağanını, 1970 Behçet Kemal Çağlar Ödülünü aldı. Önceleri hece ölçüsü ile halk şiiri geleneğinde yazıyordu. 1940 toplumsalcı şairlerine yakınlık duyarak serbest

söyleşilere geçince yoksulluk içinde yaşayan kırsal kesim insanımıza seslenen bir Atatürkçü şair görünümü kazandı.

Edip Cansever

1928-1986. İstanbul'da doğdu. İstanbul Erkek Lisesi'ni bitirdi. Yüksek Ticaret Okulu'ndan ayrılıp ticaret hayatına atıldı. Kapalı çarşı'da antikacılık yaptı.. İlk şiiri Mart 1944'te İstanbul dergisinde çıktı. 1951'de Nokta adında bir edebiyat dergisi çıkardı. İlk şiirlerinde büyük şehirde yaşayan varlıklı gençlerin yaşama sevincini, mutluluklarını, bohem özenti- li avare hayatlarını dile getirdi. 1950'den sonra varoluşçu bir havaya bürünen şiirlerinde ise, sıkıntı, karamsarlık ve düşünce ağır bastı. Biçimi baş köşeye oturarak manayı dışlayan Cansever, İkinci Yeni şiirinin öncülerinden biri oldu. sonra toplumsal gerçekçiliğin kıyılarından seslenmeye başladı. Bu şiirlerinde, karmaşık hayal ve benzetmelere yaslanmadan, açık ve aydınlık bir anlatım yolu tuttu.

Erdem Beyazıt

1939'da Maraş'ta doğdu. Edebiyat öğretmenliği, kütüphane müdürlüğü yaptı .Akabe Yayınları'nın ve Mavera dergisinin yönetimini üstlendi. 1987 Milletvekili seçimlerinde Kahramanmaraş'tan milletvekili seçildi Tok, kavgacı, destana yatkın bir üslûpta söylenmiş olan şiirlerinde ayrıca ince duyarlılıklar işlenmiştir. İslâmî ton bir "leit-motiv" halinde bü-

tün şiirlerine yayılmıştır. Risaleler; Türkiye Yazarlar Birliği 1988 Şiir Ödülü, İpek Yolundan Afganistan'a; TYB 1983 Gazetecilik Ödülü almıştır. Sebebe Ey- İlk şiir kitabıdır.

Fazıl Hüsnü Dağlarca

1914'de İstanbul'da doğduKuleli Askeri Lisesine girdi. Harp Okulu'nu bitirdi. On beş yıl görev yaptıktan sonra ordudan ayrıldı. 1960- 1964 yılları arasında "Türkçe" adlı bir dergi çıkardı. Dağlarca, kendisinin konularına göre 'ayrı yaklaşımlar', 'bağımsızlık savaşı', 'toplum', 'karşı duvar dergileri', 'yeryüzü', 'uzay', 'çocuklarda' diye yedi bölüme ayırdığı yapıtlarında şunları dile getirir: Çocuk duygularından, çevresinden başlayarak evrene ve tanrıya kadar uzanan duyarlık, toplumsal boyutlu duygu ve düşünceler, sömürgeciğe karşı yeryüzü yurttaşlığı, destansı söyleyişli ulusal duyarlık ve övünç, çocuklarla ilgili temalar. Değişik boyutlarda, yurt içinde ve dışında, çeşitli yayınevlerinde, bazen de kendi adına bastırıldığı kitaplarının eksiksiz bir dökümünün çıkartılması çok güçtür.Sayısı 50'yi aşkın şiir kitabıyla 20.yüzyılın en üretken şairidir.

Ülkesini, giderek bütün insanlığı ilgilendiren her olayı şiirine yansıtması ile yaşadığı dönemin olaylarını, görünümelerini geleceğe taşımakla görevli, ama yalnız kendisine karşı sorumlu, özgür bir "Saray Şairi" gibidir.

Gaffar Karadoğan

1973'de Diyarbakır'da doğdu. 1997'de doktor oldu. 1998 yılında Uludağ Üniversitesi Tıp Fakültesi İç Hastalıklar Anabilim Dalı asistan olarak çalışmaya başladı.

Halim Şefik Güzelson

1913- 1990. İstanbul'da doğdu. Babası Ali Şefik ömrü zindanlarda, sürgünlerde geçmiş bir jön Türk'tü. Doğru dürüst okuma olanağı bulamadı. Liseyi dışarıdan sınava girerek bitirdi. 1943'de ilk şiirleri "Servetifünun" da yayınladı Haydarpaşa Gümrüğünde emekli olana kadar çalıştı. Emekli olduktan sonra gezici kitap satıcılığına başladı. Bir yandan kitap satarken bir yandan da müşterilerine şiirlerini okudu. Herkesin tanıdığı, ama şairliği pek de önemsenmeyen bir adam konumunda idi. 1978'de kendi bastıracağı Otopsi adlı kitabını dostlarına dağıttı. Ölünceye dek şiir yazdı.

Hasan Hüseyin Korkmazgil

1927- 1984. Gürün'de doğdu. Göksun'da başladığı öğretmenlikten siyasi eylemde bulunduğu gerekçeyle atıldı, tutuklandı, hüküm giydi. Daha sonra Gürün'de ve Sivas'ta arzuhalcilik, tabela ve portre ressamlığı, inşaat işçiliği yaptı (1955-60) .1960'da İstanbul'a, sonra Ankara'ya yerleşti. Akis dergisinde çalıştı, bir süre de Forum dergisini yönetti (1968-70) . Kızılırmak kitabı nedeniyle hakkında 142.

maddeden dava açıldı, yargılandı, aklandı. Lise yıllarında şiir yazmaya başlayan Hasan Hüseyin'in ilk şiiri 1959'da Dost dergisinde çıktı. Bu yıllarda mizahi hikayeleri de yayımlandı. Kavel (1963) adlı kitabı ile 1964 Yeditepe Şiir Armağanı'nı, Kızılkuğu (1971) ile TRT'nin 1970 Sanat Başarı Ödülü'nü, Filizkıran Fırtınası (1981) ile 1981 Toprak ve Nevzat Üstün şiir ödülleri aldı. Kavganın ve devrimci öfkenin şairi sayılır.

Hüseyin Suad Yalçın

1868- 1942. 13 yaşında Mülkiye Tıbbiyesine girmiş 1888'de hekim olmuştur. Servet-i fünun'un Lane-i Melal şairi, bu ince ruhlu duygulu "his şairi" daha mektep talebesi iken şiire merak sarmıştı.,onda edebiyat ateşini ilk tutuşturan Cenab Şahabettin oldu. Cenap'ın verdiği Abdülhak Hamit'in pastoral biçimdeki manzumelerinden oluşan "Sahra"sını tıbbiyede Mahzar Paşa'nın anatomi dersinde etrafındaki ölüleri unutarak okumuştur. Şiirlerini Lane-i Melal adlı bir kitapta topladı. Cumhuriyetin ilanından sonra Servet-i Fünun sanatçıları arasında başarılı ve sevilen sahne eserleri yazdı. Darulbedayinin kuruluşunda büyük hizmetleri dokundu. Eserlerinin büyük bir kısmı sahneye kondu.

İlhan Demirarslan

1928- 1980. Gelibolu'da doğdu. Yükseköğrenimini 1954'de İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde

tamamladı. İç Hastalıkları uzmanı olarak Tunceli, Artvin, Tire, Trabzon'da çalıştı. Şairliğe 1944'de Folklor Postası'nda yayınlanan koşmalarla başladı. 1948'de yeni şiir anlayışını benimsedi. "Varlık" dergisinde yayınlanan sağlam yapılı, dengeli şiirlerle ilgi çekti. Önceleri çocukluk anılarını, delikanlı duygularını işliyordu. Zamanla düşünceye ağırlık verdi. Yeni şiire yönelirken Garip akımının etkisi altındaydı. Çarpıcı, beklenmedik sözlerden hoşlanıyordu. Zamanla bu tür zorlama içtenlikten uzaklaştı. Açık, aydınlık söyleyişi, halk şiri çerçevesinde başlamanın sağladığı ölçü, uyak duyarlılığı ile, tutumlu, telaşsız, güzeli bulmak için çırpınmayan bir şiire yöneldi.

Küçük İskender

1964'de İstanbul'da doğdu. Kabataş Erkek Lisesi'ni bitirdi. Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'nde beş yıl okuduktan sonra kendi isteğiyle ayrıldı. Bir süre İ.Ü. Edebiyat Fakültesi Sosyoloji Bölümü'nde öğrenimini sürdürdü. 80'li yılların ortalarından başlayarak Adam Sanat dergisinin neredeyse her sayısında yayınlanan ve genellikle uzun şiirleriyle dikkati çeken Küçük İskender, temalarda alışlagelmişin kimi zaman tam karşıtında yer alan polemikçi, başkaldırıcı şiiriyle, sadece 80'li yılların değil, bütün modern Türk şiirinin belki de en gözü pek şairi...

Mahzuni Şerif

1943-2002. Asıl adı Şerif Çıkrık'tır. On iki yaşından bu yana halk ozanlığının taşlama geleneğini devam ettirmektedir. Toplumsal sorunların neden ve sonuçlarını sorgulayan, toplumsal hemen her konuyu eserlerinde bilinçlendirici bir şekilde dile getiren günümüz halk ozanlarındanındır.

Mehmet Akif Ersoy

1873- 1936. İstanbul'da doğdu, aynı kentte öldü. 1889'da girdiği Mülkiye Baytar Mektebi'ni 1893'te birincilikle bitirdi.. 1921'de yazdığı İstiklal Marşı, birinci TBMM tarafından kabul edildi. Sakarya zaferinden sonra kışları Mısır'da geçiren Mehmed Âkif, laik bir Türkiye Cumhuriyeti'nin kurulması üzerine Mısır'da sürekli olarak yaşamaya karar verdi.. Bu gönüllü sürgün yaşamı sırasında siroz hastalığına yakalandı. Yurdunda ölmek isteği ile Türkiye'ye döndü ve İstanbul'da öldü. Mehmed Âkif'in düşünsel gelişiminde en belirleyici öge onun çağdaş bir İslamcı oluşudur. Bu görüşe koşut olarak Mehmed Âkif'in şiir anlayışı Batılı, hatta o dönemde Batı'da bile örneklerine az rastlanacak ölçüde gerçekçidir..Toplumsal ve ideolojik konuları şiir ile ve şiir içinde tartışma ve sergileme yolunu seçmiştir, yoksul insanların gerçek çehreleriyle yer aldığı şiirler Türk edebiyatında ilk kez Mehmed Âkif tarafından yazılmıştır.

Melih Cevdet Anday

1915'de İstanbul'da doğdu. Şiire lise sıralarında başladı. Orhan Veli ve Oktay Rifat'la birlikte ilk şiir denemelerini bu yıllarda yaptı. 1938'den başlayarak ölçü ve uyak kurallarına boyun eğmeyen şiirlerini yayımlamaya başladı. Varlık dergisinde birlikte yaptıkları bir çıkışla, Orhan Veli, Oktay Rifat ve Melih Cevdet Türk şiirine yeni bir anlayış getirdiler. Kentte yaşayan küçük insanların sorunlarını lirizme, ahenge, sese sırt çeviren bir sadelik içinde ele alıyor, şiire girmez denilen konulara, sözcüklere özellikle ağırlık veriyorlardı. 1941'de çıkardıkları Garip adlı kitapta Orhan Veli'nin imzasıyla bu yeni anlayışın temel ilkeleri şöyle açıklandı: 'Şiir, bütün özelliği edasında olan bir söz sanatıdır.' Bu yazıda, ölçü ve uyak sınırlamalarını kırmak, şairanelikten kurtulmak, halkın beğenisini arayıp bulmak, klasik biçimlere başvurmamak, dize düşkünlüğünden kurtulup şiirde bütünlüğe yönelmek.. Alay, ince yergi, lirizm, coşku yan yanadır. Anday'ın şairliği, tüm şiirlerinin derlendiği Sözcükler'de de görülebileceği gibi durmadan gelişmiş sürekli bir gelişme göstermiştir. Yaptıkları Rusça, Fransızca, İngilizce, Bulgarca, Yunanca'ya, Sırp ve Polonya dillerine çevrilmiş; UNESCO'nun Courier dergisi 1971 yılında onu Cervantes, Dante, Tolstoy, Unamuno, Seferis ve Kawabata düzeyinde bir edebiyat adamı olarak gördüğünü açıklamıştır.

Metin Eloğlu

1927- 1985. Ressamlığıyla da tanınan şair, hikayeler ve eleştiriler de yazdı. “Halkın zevkini arayıp bulmak” amacı ile yola çıkan orta tabaka şairlerinin Garip hareketine bir sokak çocuğu olarak halkın içinden katıldı. Eloğlu, kendi yasama koşullarının ve çağının tanığı şiirlerine acıyı, ironiyi birlikte kattı. Duyguyla düşünceyi kaynaştıırken, kendine özđü bir şiir sözlüğünden yararlandı.

Mustafa Boz

1953 yılında Andırın’da doğan Boz 1977 yılında İst.Tıp Fakültesinden mezun oldu.Halen Dahiliye Uzmanı olarak mesleğini ve şiir çalışmalarını İstanbul’da sürdürmekte.

78

Muzaffer Tayip Uslu

1922- 1946. İstanbul’da doğdu.. 1943’de liseyi bitirince İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümüne yazıldı. Ama yoksulluğu yüzünden öğrenimini sürdüremedi. Vereme yakalandığı için bakıma da gereksinimi vardı. Zonguldak’a dönüp Ereğli Kömür İşletmeleri İş Mükellefiyeti Dairesinde memurluğa başladı. Memur olunca tedavi olanağı bulacağını umuyordu. Ancak memuriyette iki yılını doldurmadığı için olaylar beklediği gibi gelişmedi. Veremden 1946 yılında öldü

Nazım Hikmet Ran

1902- 1963. Selanik'te doğdu. Göztepe Numune Mektebinde başlayan öğrenimini Galatasaray Sultanisinin hazırlık sınıfında ertesi yıl ailesinin paraca sıkıntıya düşmesi üzerine de Nişantaşı Sultanisinde sürdürdü.. Hamidiye Kruvazörü güverte subayı iken, sağlık nedeniyle askerlikten çürüğe çıkarıldı. Bu arada hececi şairler arasında genç bir ses olarak oldukça ünlenmişti. İstanbul işgal altına girince, coşkun bir vatan sevgisini yansıtan direniş şiirleri yazmaya başladı. 1 Ocak 1921'de Anadolu'ya silah kaçırarak gizli bir örgütün yardımıyla dört şair, Faruk Nafiz, Yusuf Ziya, Vala Nuraddin, Nazım Hikmet İnebolu'ya gittiler. Türkiye Komünist Partisindeki eylemleri, o partiden dışlandıktan sonra ise ayrı bir parti kurma yolundaki eylemleri yüzünden tutuklanmalar, mahkumiyetlerle geçen çetin bir yaşamı oldu, yazı ve şiirleri yüzünden on beş yıl hapsi istenince Moskova'ya kaçtı. 1928 Af Kanunu'ndan yararlanıp tekrar yurda döndü. 1938'de Harp Okulu'ndaki aramalarda ele geçen şiir ve kitaplarıyla orduyu kıskırttığı ileri sürüldü ve 28 yıl 4 aya hüküm giydi. Çankırı ve Bursa cezaevlerinde yattı. 1950'de özgürlüğüne kavuştuysa da sürekli olarak izlenmekten kurtulamadı. Askere alınması kararlaştırılınca tekrar Moskova'ya kaçtı. 25 Temmuz 1951'de T.C. yurttaşlığından çıkarıldı. Bunun üzerine Nâzım, Polonya uyruğuna geçti. 1963'te öldü. Moskova'da toprağa verildi. Mezarı hala bu kenttedir.

Türkiye’de serbest nazmın ilk uygulayıcısı ve Çağdaş Türk Şiirinin öncüsüdür. Toplumcu şiirlerinin yanı sıra duygulu ve umut dolu lirik şiirleriyle 20 yy.’ın dünya çapındaki en büyük şairlerinden biri olarak kabul edilir.

Necip Fazıl Kısakürek

1905- 1983. İstanbul’da doğmuştur,. İlk ve orta öğrenimini Fransız ve Amerikan Kolejleri ile Bahriye mektebinde tamamlamış İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümünü bitirmiş, Fransa’ya gönderilip, Sorbonne’da felsefe okumuştur. Annesinin arzusu üzerine şiire 17 yaşında başlamıştır. Bohem bir hayat yaşamıştır. Nakşibendi şeyhi Abdülhakim Ayvasi ile tanışması hayatını değiştirmiş, sanat anlayışında değişmelere neden olmuştur. Yeni bir inanç ve ahlak anlayışını benimsemiş ve eserlerine yansıtmıştır. Büyük Doğu dergisinde çıkan haber, yazı ve yorumlarından dolayı bir çok defa hakkında dava açılmış, dergisi toplatılmış, mahkum olup hapis yatmıştır. Çağdaş Türk şiirinin en büyük yazarlarından sayılmaktadır. Kendisine Sultanü’ş Şuara (şairler sultanı) ünvanı verilmiştir. Eserleri ile bir çok ödül almıştır. Şiirleri son şekilleri ile iki kitapta toplanmıştır; Çile ve Esselam.

Nevzat Çelik

1960 yılında Sinop’un Boyabat ilçesinde doğdu. İlk ve orta öğrenimini İstanbul’da tamamladı. 1980 yı-

ında İstanbul Devlet Güzel Sanatlar Akademisi'nde okurken siyasi nedenlerle tutuklandı ve idam iste miyle yargılandı. İlk şiiri 1982 yılında cezaevindey ken

yayımlanmıştır.

1984 yılında Şafak Türküsü adlı şiir dosyasıyla ka tıldığı Akademi Şiir Birincilik Ödülü 'nü Kazandı. Diğer şiir kitapları: Müebbet Türküsü(1987)(Hasan Hüseyin Şiir Ödülü, 1987;Poetry International Ö dülü, 1987) Suda Seken Hayan (1990), Yağmur Yağmasaydı (1990) izledi. Pen Clup American Center tarafından onur üyeliğine seçildi (1987).

Neyzen Tevfik

1879- 1953. Bodrum'da doğdu, 28 Ocak 1953 'de İstanbul'da öldü. Babasının görevleri bulunduğu Ur la kasabasında amatör bir neyzenden nota ve usul bilgileri öğrenerek başladığı ney çalışmalarını kendi kendine ilerletti. 1902'de Bektaşî tarikatından nasip alarak Bektaşî dervişi oldu. Bir yandan da şiirle ilgi leniyordu. Eşrefle ve Mehmet Akifle tanıştı ve şiir konusunda her ikisinden de etkilendi. Neyzen Tevfik genellikle toplum kurallarına uymadan ya şamını sürdürmüştür. Sazını bir geçim kapısı haline geçirmemek için direnmiş, yalnızca içinden geldiği zaman ney üflemiştir. Neyzenliğinin yanı sıra adını yergi ve taşlamaları ile de duyurmuştur. Kimi eleş tirmenleri göre bu türün Nefî ve Eşref'ten sonra ü çüncü önemli temsilcisi sayılır. Ününün yaygınlaş

masında halk tarafından çok sevilmesinin de çok büyük payı vardır. Ancak oldukça eski bir dil kullanması nedeniyle güç anlaşılan ve biçimsel açıdan yetersiz kalan bu şiirleri pek kalıcı olmamıştır. Yer-gilerini genellikle siyasal ve dinsel baskıya, çıkarıcılı-ğa yöneltmiş, toplumdaki tüm haksızlıkları çekinmeden dile getirmiştir.

Oktay Rıfat Horozcu

1923- 1981. Trabzon'da doğdu. Şair ve dilci Samih Rıfat'ın oğludur. Ankara Hukuk Fakültesi'ni bitirdi.. Orhan Veli ve Melih Cevdet'le birlikte çıkardığı Ga-rip kitabıyla yeni şiirin kurucularından oldu. Yerle-şik şiir kurallarına karşı çıkmakla birlikte söz sanat-larından, Türk halk şiirinin söyleyiş özelliklerine uzanan, klasik beğeniyle dengelenmiş, önceleri lirik, sonraları toplumsal temaların ağır bastığı şiirler yazdı. Hemen her kitabında şiirinin geliştirerek ger-çeküstü öğelerle beslenen, İkinci Yeni duyarlığında soyut, anlamca kapalı şiiri denediği gibi, öz ve biçi-min yoğunlaştığı, toplumcu, doğaya bağlı yetkin ör-nekler de verdi. Kitaptan kitaba geçerken değişik anlayışlarla kurduğu şiirlerini hiçbir zaman belli bir başarı çizgisinin altına düşürmedi. Şairliği şaşmaz bir öznel eleştiri gücüyle donanımlıydı.

Orhan Seyfi Orhon

1890- 1972. İstanbul doğumludur, İstanbul Hukuk Fakültesi mezunudur. Gazetecilik yapmıştır, Kurtu-

luş Savaşı sırasında İstanbul hükümetini destekleyen “Aydede” gülmece dergisinin kadrosunda yer almıştır... İlk şiirlerini aruzla yazmış, sonra heceye dönmüştür. Hecenin Beş Şairi arasında sayılır. “Genç Kalemler” dergisinin yarattığı coşkulu ortamda, Türkçe’yi Arapça’nın, Farsça’nın etkilerinden kurtarmaya çalışanlara ayak uydurarak şiirlerinde yalın bir dil kullandı. Yazarlığının son dönemlerinde ise dilde özleşmeye karşı çıktığı görüldü. Hikaye, fıkra, makale ve monografi türlerinde de eserler vermiştir.

Orhan Veli Kanık

1914- 1950. İstanbul’da doğmuştur. İlk ve orta öğrenimini Galatasaray, Ankara Gazi ve Ankara Erkek Liselerinde tamamlamış , İstanbul Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümünde bir süre okumuştur. Ankara’da Devlet memurluğuna başlamış, 1947’de istifa etmiştir. Yaprak dergisini çıkartmıştır. İstanbul’da beyin kanamasından ölmüştür. Oktay Rıfat ve Melih Cevdet ile birlikte çıkarttığı Garip kitabı ile Garip akımını başlatmıştır.Öncülüğünü yaptığı “Garip” akımıyla Türk şiirinde ölçü,uyak,imge,ses,müzik vb tüm kurallara karşı çıkmış,şairaneliğe sırt çeviren,sokaktaki adamı ön plana çıkararak çoğunluğa seslenen, daha sade ve yalın bir şiir anlayışını savunmuştur. Şiirleri, Vazgeçemediğim, Destan Gibi, Yenisi, Karşı ve Bütün Şiirleri adları altında yayınlamıştır.

Ozan Yılmaz

İstanbul,pratisyene hekim,çok sayıda amatörce şiir denemeleri var.

Özdemir Asaf

1923- 1981. Ankara'da doğdu.28 Ocak 1981'de İstanbul'da öldü. Asıl adı Halit Özdemir Arun'dur. İlk ve ortaöğreniminin bir bölümünü Galatasaray Lisesi'nde yaptı. İlk yazısı 1939'da 'Serveti fünün-Uyanış' dergisinde çıktı.. İkilikler ve dörtlüklerden oluşan ilk şiirlerinde yoğun bir söyleyiş özelliği göze çarpar. İnsan toplum ilişkilerine yönelik temaları konu edinerek düşündürücü bir şiir evreni kurmuştur. Duygu ve düşünce yoğunluğuyla birlikte, alay ve taşlama şiirine egemen olan öğelerdir. İnsan ilişkilerinin toplumsal ve bireysel yanlarını sen ben ikileminde vermiştir. Çok kullandığı sevgi, ayrılık, ölüm temaları, son dönem şiirlerinde giderek yerini kaçış ve umutsuzluğun tedirginliğine bırakmıştır. Şiirin bir görüşü yansıtması, bir iletisinin olması düşüncesinden yola çıkmıştır. Yuvarlağın Köşeleri kitabında şiirin ve yazarın işlevi konusundaki görüşlerini dile getirmiştir. Batı şiiri ve geleneksel Türk şiirinden yararlanarak verdiği bileşim sanatını zenginleştirip geliştirmiştir.İnanılmaz bir sözcük tutumluluğuyla,insanı,toplumu irdeleyen özgün bir şairdir.

Rıfat Ilgaz

1911- 1993. Cide doğumludur.Gazi Eğitim Enstitüsü Edebiyat Bölümünü bitirmiştir.. 1944 yılında yayınladığı Sınıf adlı şiir kitabının ceza yasasının 142. maddesine aykırı görülmesi üzerine tutuklanmıştır. Aklandığı halde 6 ay hapiste kaldı. Öğretmenlikten ayrıldıktan sonra gazetecilik ve mizah yazarlığı yapmıştır. Sabahattin ali ile Aziz Nesin'in çıkarttıkları "Markopaşa", "Malumpaşa" ve "Merhumpaşa dergilerinde yazılar yazdı. Çeşitli dergilerde şiir ve yazıları yayınlanmıştır. 1953'de Devam adlı şiir kitabı için açılan davalar nedeni ile 5 yıl 5 ay 25 gün tutuklu kaldı. 1959'da yayınlanan Hababam Sınıfı ile büyük bir üne kavuştu.. Şiire geleneksel nazım biçimleri ile başlamış, 1940'dan sonra toplumsalcı dünya görüşüne bağlanmıştır. Alışılmış kurallardan uzaklaşarak kendine özgü, süs-süz, oyunsuz, aydınlık bir söyleyişle, yoksul kesim insanların duyarlılığını yansıtmıştır.Son dönem şiirlerinde ise toplumsalcı şairlerin ortak söyleşisini benimsemiştir.

Ruhi Su

1912-1985. Van doğumlu.Ankara Devlet Konservatuvarı opera yüksek bölümü mezunu.Halk ve tekke müziğine özgün yorum getiren sanatçı yapıtlarında kendi şiirlerinin yanı sıra çağdaş şairlerin şiirlerini de kullandı.Siyasi nedenlerle 5 yıl tutuklu kalan Ruhi Su 12 albüm yaptı.Şiirlerini ve yazılarını Ezgili Yürek isimli kitapta topladı.

Sabahattin K. Aksal

1920- 1993. İstanbul'da doğdu. İstanbul Üniversitesi Edebiyat fakültesi Felsefe Bölümünü bitirdi. 1943- 1948 arasında İstanbul'daki çeşitli liselerde felsefe öğretmenliği yaptı. Şiirleri ile olduğu kadar oyunları, öyküleri ile de ünlüydü. 1955'de Sait Faik Hikaye Ödülünü, 1957 TDK Sanat Armağanını, 1965- 66 Ankara Sanatseverler Derneği En İyi Oyun Yazarı Ödülünü, 1980 Yeditepe Şiir Armağanını, 1981 Avni Dilligil Tiyatro Ödülünü, 1985 Enka Öykü Ödülünü, 1990 Sedat Simavi vakfı Edebiyat Ödülünü, 1990'da T.C. Kültür Bakanlığı Tiyatro Onur Ödülünü aldı. Şarkılı Kahve, Gün Işığı, Duru Gök, Elinle, Bir Sabah Uyanmak, Eşik, Çizgi, Şiirler, Zamanlar, Bir Zaman Düşü, Şiirler, Buluşma, Batık kent kitaplarındandır.

Sabit İnce

1954 yılında Nevşehir ili Kozaklı ilçesinde doğdu. İstanbul İktisadi ve Ticari İlimler Akademisinden mezun oldu. Bizim Anadolu, Tercüman, Hergün ve Türkiye gazetelerinde yazar, muhabir, istihbarat şefi olarak çalıştı. Kayseri de yayınlanan 'Kayseri Şairler Antolojisi ve Adana da yayınlanan 'Ozanlar Güldeste şairler' antolojisine katıldı.. Şiir dalında Ozan Dergisinden mansiyon, Bizim Kuşak dergisinden mansiyon, makale dalında üçüncülük ödülleri aldı

Sabri Altınel

1926- 1985. Susurlukta doğdu, İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde tamamladı.. İlk şiiri lise öğrencisiyken Kaynak dergisinde çıkmıştı. İlk kitabını 1955'de yayınladı. Az yazan, titiz, kendi kendinin reklamını yapmayan onurlu bir sanatçıydı.

Şiirin bir yaşam anlayışı, bir yaşam deneyi olduğunu savundu. Yapıtlarında barış, özürlük, yaşama sevinci, paylaşma, eşitlik özlemi duyguları ile yüklü bir kişiliği yansıttı. Toplumsal bir anlayışla kırsal yöre halkının acılarını dile getirdi.

Salah Birsal

1919- 1999. Bandırma'da doğdu. Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümünden 1948'de mezun olmuştur.. Yazın dünyasına şiirle giren Salah Birsal ardarda beş kitaptan sonra deneme dünyasına dalmış, kendine özgü sözlüğü, örneksiz biçimi ile bu alanda da benzersiz yapılar ortaya koymuştur. Kendine özgü bir şiir stili kurmuş, şiirlerini Dünya İşleri, Hacivat'ın Karısı, Ases, Kikirikname, Haydar Haydar, Köçekçeler, Varduman, Yalelli, İnce Donanma, Rumbada Rumba, Yaşama Sevinci, Charleston, Baş ve Ayak, Sevdim Seni Ey İnsan, Nardenk adlı kitaplarında toplamıştır. 1970 TRT Deneme Ödülünü, 1976 Türk Dil Kurumu Deneme -Eleştiri- Gezi Ödülünü, 1986 Sedat Simavi Vakfı Edebiyat Ödülünü, 1994 Necatigil Şiir Ödülünü almıştır.

Sennur Sezer

1943 Eskişehir'de doğdu. İstanbul Kız Lisesi'nden mezun oldu. Varlık Yayınevi'nde redaktörlük ve gazetecilik yaptı. Çocuk kitapları yazdı. Toplumumuzda kadının konumu ve durumunu, toplumsal ve siyasal olayları temel alarak, yer yer duyarlı ve a-tak, çarpıcı, eleştirici bir dille şiirlerini yazdı. Şiir kitapları: Gecekondu, Yasak, Direnç, Sesimi Arıyorum, Kimlik Kartı, Bu Resimde Kimler Var, Afiş, Uçuk Seçik Şiirler...

120

Sezai Karakoç

1933 Ergani'de doğdu. Siyasal Bilgiler Fakültesi'ni bitirdi. Yeni İstanbul ve Sabah gazetelerinde fıkra yazarlığı yaptı. Şimdi İstanbul'da şiir yazmaya devam ediyor. Önce iki sayı devam eden Şiir Sanatı adlı dergiyi, sonra Diriliş dergisini çıkardı. Karakoç, şiir üslubu bakımından, az çok İkinci Yeni'ye yakın sayılsa da, şiirinde işlediği temalar, inandığı değerler bakımından şiirimizde yeni ve değişik bir sestir. İslami düşünceyi modern şiirdeki gerçeküstülikle bağdaştırmakta, mistisizmden yararlanmakta, çarpıcı benzetme ve sembollerle, denenmemiş, bağımsız şiirler yazmaktadır.

Sunay Akın

1962'de Trabzon'da doğdu. İstanbul Üniversitesi Fiziki Coğrafya Bölümü'nü bitirdi. Buluşlara daya-

nan, genellikle kısa şiirlerinde, lirizm, ince bir alaycılık ve hüznün ön plandadır. Orhan Veli şiirindeki bir özelliğin günümüzde sürdürümçüsü. Bu tür şiire pek de özgü olmayan, yumuşak, lirik bir ses tonuna sahip olan Sunay Akın “araştırmacı şair” olarak bilinir.

Süreyya Berfe

1943’de İstanbul’da doğdu.. İlk şiirini 1963’de yayınladı. 1966’da Türkiye Milli Talebe Federasyonu Kültür Yarışmasında birinci oldu. İkinci Yeni’nin etki alanında başlayan şairliği özellikle askerlik dönüşü halkçı bir anlayışa yöneldi. 1969’da Ant Dergisinde, Atıol Behramoğlu, İsmet Özel, Özkan Mert’le birlikte dönemin ünlü şairlerine karşı militan şiir adına yapılan başkaldırı toplantısında yer aldıysa da, bu toplantıyı izleyen etkinliklere katılmadı. Halkçı şiirini kendi köşesine çekilmiş bir havada sürdürdü. Şiiri içerikte ararken, göze batmasına özen gösterdiği titiz bir işçiliğin kaygılarını taşıdı.

Turgut Uyar

1927- 1985. Ankara’da doğdu. Aşk, ayrılık, ölüm temlerini, çevreden aldığı izlenimleri işleyen şiirler yazdı. 1950’den sonra İkinci Yeni akımının başlıca adlarından oldu. Gerek öz gerekse biçim bakımından sürekli değişen, halk şiirinden divan şiirine ge-

niş bir kültür birikimini değerlendirirken kendisi olabilen bir şiiri geliştirdi.

Ümit Yaşar Oğuzcan

1926- 1985. Tarsus'ta doğdu, Duyguların şairi olarak bilinir.Özlem Yayınlarını kurdu. İstanbul'da kendi adını taşıyan bir sanat galerisi açtı. Çok şiir yazan şairlerdendir. Başlıca şiir kitapları İnsanoğlu, Dillere Destan, Aşkımızın Son Çarşambası, Bir Daha Ölmek, Kör Ayna, İki Kişiye Bir Dünya, Karanlığın Gözleri, Üstüme Varma İstanbul, Sevenler Ölmez, Ötesi Yok, Bir Gün Anlarsın, Mihriban'a Şiirler, Taşlar ve Başlar, Biraz Kül Biraz Duman, Acılar Denizidir.

Üsküdarlı Talat

1858-1926. Duygulu hikmetli şiirlerinin yanı sıra yergi şiirleri ile de tanındı. Çok verimli bir şairdi. Yapıtlarının çoğu Üsküdar'daki evi ile birlikte yanarak yok oldu.

Ziya Osman Saba

1910- 1957. İstanbul'da doğdu. Öğrenimini yatılı olarak Galatasaray Lisesi'nde yaptı. İstanbul Hukuk Fakültesi'ni bitirdi. Yedi Meşaleciler'den biri olarak tanındı. Şiirlerinde, çocukluk özlemi, anılara düşkünlük, ev, aile sevgisi, yoksul yaşamalara karşı utanç ve acıma, tanrıya kulluk, kadere boyun eğiş, küçük mutluluklarla yetinme, ölüm yakınlığı, öte

dünya özlemi gibi konuları işledi. Hecenin yanı sıra serbest şiirler de yazdı.

TIP ŞİİRLERİ ANTOLOJİSİ

- **Bir Gün**
A. B. Serengil
- **Doktora Gelenler**
A. Necmettin Çanga
- **Senatorium**
Aclan Sayılğan
- **Adiloş Bebenin Ninnisi 3-4**
Ahmed Arif
- **Vay Kurban**
Ahmed Arif
- **Anesteziistlerin Dramı**
Ahmet Munir Yükselmiş
- **Oyuncaklar**
Akgün Akova
- **Hoşgeldin Dostum Ölüm**
Ali Esen
- **Sürgün Alayında**
Arif Damar
- **Doktor Diyor Hiç Üzülme Düşünme**
Aşık Hüseyin Çırakman
- **Doktor bey**
Aşık İsmeti
- **Ağır Kan Kaybı**
Atilla İlhan
- **Çağlar Boyunca insan**
Aziz Nesin
- **Söz**
Aziz Nesin

- **Hasta**
Bedii Faik
- **Karantina**
Behçet Necatigil
- **Bu Ozanlar**
Behçet Necatigil
- **Hasta Çocuk**
Cahit Külebi
- **Kendimce**
Cahit Külebi
- **Ülser**
Cahit Külebi
- **Cihat İçin Cahit**
Can Yücel
- **Doktor**
Can Yücel
- **Paradoks Tersyüz**
Can Yücel
- **Requiem-I**
Can Yücel
- **Nedenle Sonuç**
Can Yücel
- **Ben Hayatta En Çok Babamı Sevdim**
Can Yücel
- **Bakırköy'den Mektup Var**
Cemal Safi
- **Kızamuk Ağdı**
Ceyhan Atuf Kansu
- **Ölümdür Gittiğimiz**
Ceyhan Atuf Kansu
- **Nerede İdiniz**
Çağatay Güler

- **Sakın Ha !**
Çağatay Güler
- **Verem**
Edip Canğönül
- **Düşlüyor Ölümünü Ruhi Bey**
Edip Cansever
- **Ölümü Denir**
Edip Cansever
- **Sana Bana Vatanıma Ülkemin İnsanlarına Dair**
Erdem Beyazıt
- **Tıp**
Erkan Bal
- **Bir Hemşirenin Kaleminden**
Fatma Helin Şimşek
- **Ağır Hasta**
Fazıl Hüsnü Dağlarca
- **Bir Sayrının Dediği**
Fazıl Hüsnü Dağlarca
- **Damar - I**
Fazıl Hüsnü Dağlarca
- **Gözlem**
Fazıl Hüsnü Dağlarca
- **Korkunç Olan**
Fazıl Hüsnü Dağlarca
- **Sorular Yorgunu**
Fazıl Hüsnü Dağlarca
- **Yorum**
Fazıl Hüsnü Dağlarca
- **Hemşirelere**
Gaffar Karadoğan
- **Otopsi**
Gaffar Karadoğan

- **Pratisyen**
Gaffar Karadoğan
- **Azrailin Elçisi Saf Kanser**
Gül Güneş
- **Otopsi**
Halim Şefik Güzelson
- **Sonuçsuz Bir Telefon Konuşması**
Hasan Hüseyin Korkmazgil
- **Söyle Tanrım**
Hüseyin Suat Yalçın
- **Kuvvet İlacı**
İlhan Demiraslan
- **Doktora Rica**
İrfan Topçu
- **Ayrılık Patileri**
Küçük İskender
- **Acı Doktor**
Mahzuni Şerif
- **Hasta**
Mehmet Akif Ersoy
- **Yeni Baştan**
Melih Cevdet Anday
- **Ant**
Melih Cevdet Anday
- **Lokman Hekimin Sev Deddiği**
Metin Eloğlu
- **Kerem Evi**
Metin Eloğlu
- **Baba Olurken**
Metin Yaltı
- **Tansiyon**
Mustafa Avşar

- **Anadolu ve Tıp**
Mustafa Boz
- **Gecekondu ve Biz**
Mustafa Boz
- **Kan**
Muzaffer Tayyip Uslu
- **Açların Gözbebekleri**
Nazım Hikmet
- **Anjina Pectoris**
Nazım Hikmet
- **Annen**
Nazım Hikmet
- **Doğum**
Nazım Hikmet
- **Faik**
Nazım Hikmet
- **Gecenin Saat Biri**
Nazım Hikmet
- **Hoşgeldin Bebek**
Nazım Hikmet
- **Kız Çocuğu**
Nazım Hikmet
- **Mesaj**
Nazım Hikmet
- **Yaşamaya Dair**
Nazım Hikmet
- **29**
Nazım Hikmet
- **33**
Nazım Hikmet
- **Beklenen**
Necip Fazıl Kısakürek

- **Tablo**
Necip Fazıl Kısakürek
- **Şafak Türküsü-3**
Nevzat Çelik
- **Hekimlere Naz**
Neyzen Tevfik
- **Dörtlük**
Neyzen Tevfik
- **Hastahane I- II**
Nüzhet Erman
- **Ağzımın Tadı**
Oktay Rifat
- **Ölüm ve İhtiyarlık**
Orhan Seyfi Orhon
- **Kitabe-i Seng-i Mezar**
Orhan Veli
- **Ölüme Yakın**
Orhan Veli
- **Rahat**
Orhan Veli
- **Doktorlar**
Ozan Yılmaz
- **Kürtaj**
Ozan Yılmaz
- **Ölüm**
Özdemir Asaf
- **Ölümünden Biraz Sonra**
Özdemir Asaf
- **Ölümün Yükselişi ve Çöküşü**
Özdemir Asaf
- **Bu Merdivenlerden**
Rifat Ilgaz

- **Biraz Daha Sabır**
Rıfat Ilgaz
- **Kist**
Ruhi Su
- **Birinin Ölümü**
Sabahattin Kudret Aksal
- **Bir Başkasının Ölümü**
Sabahattin Kudret Aksal
- **Fakülte**
Sabit İnce
- **Yaşama Sevinci**
Sabri Altınel
- **Leylek**
Salah Bırsel
- **(Doğuran Bir Kadına) Direnç**
Sennur Sezer
- **Doktorun Karşısında**
Sezai Karakoç
- **Reçel**
Sunay Akın
- **Romatizma**
Sunay Akın
- **Tik....Tak....**
Sunay Akın
- -
Sunay Akın
- **Bazı Yaralılara**
Süreyya Berfe
- **Ateş 38**
Şavkar Altınel
- **Nezle**
Şükrü Tarla

- **Kanser**
Tuğba Akın
- **Kavşakta**
Turgut Uyar
- **Kurşun Yarası**
Ümit Yaşar Oğuzcan
- **Memeli Şiir**
Ümit Yaşar Oğuzcan
- **Ölüme Gazel**
Ümit Yaşar Oğuzcan
- **İstimdāt'dan**
Üsküdarlı Talat
- **Bir Ölünün Arkasından**
Ziya Osman Saba
- **Çocuklar Bakıyorlar**
Ziya Osman Saba
- **Ölmek Konusunda**
Ziya Osman Saba
- **Ayaklar**
Ziya Osman Saba
- **Eller**
Ziya Osman Saba